Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА ṠVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 251. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 21-го ГРУДНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 21, 1976 No. 251. VOL. LXXXIII.

В РИМІ ВІДБУЛИСЯ НАРАДИ ДУХОВЕНСТВА І МИРЯН УПКЦЕРКВИ

Рим (УПСО Прес.). — З нагоди започаткування вро чистостей 60-ліття священства Блаженнішого Патріярха Иосифа та у зв'язку з проведеними в Римі синодальними нарадами українського католицького епископату, присутні тут представники священиків і мирян відбули свої зустрічі і наради.

Приявними на кількох нарадах 8 і 9 грудня 1976 року були: о. д-р Іван Гриньох, голова Українського Наукового Богословського Т-ва, о. Іван Дашковський, о крилош. Володимир Андрушків і о. д-р Іван Музичка від Товариства Священиків св. Андрея, д-р Петро Зелений, голова Українського Патріярхального Світового Об'єднання і д-р Мирослав Навроцький, член Ради УПСО, д-р Богдан Лончина, секретар Українського Академічного Об'єднання „Обнова", інж. Теодор Кудлик (голова) і дир. Юліян Заблоцький від Центрального Патріярхального Комітету у Великій Британії та д-р Василь Маркусь, голова Союзу Братств і Сестрицтв в Америці, містоголова Української Католицької Асоціяції Преси і уповноважений Крайової Управи Товариства за Патріярхальний Устрій в ЗСА.

Учасники докладно обговорили ситуацію в Українській Католицькій Церкві — так загальну у зв'язку з новими інгеренціями Східньої Конгрегації у справи нашої Церкви, як і частково, а саме прикрі відносини, які створилися в екзархаті Великобританії та довкола існування традиційних парафій у Філядельфійській Архиєпархії. Вислід нарад задокументовано в спільному „Становищі", що його учасники підписали від своїх організацій і передали усім епископам – учасникам синодальних нарад.

Зокрема представники духовенства і мирян опрокинули нові і невідповідні закиди Східньої Конгрегації в сторону Блаженнішого Отця Иосифа, які інкримінують йому переступлення своїх прерогатив. Підписані заявляють, що саме Східня Конгрегація порушує Соборовий Декрет про Східні Церкви та попередні акти Римської Столиці, якими ствердженo верховну владу Голови Української Католицької Церкви. Завершення Патріярхатом нашої Церкви є наскрізь природним вислідом історичного розвитку нашої Церкви. Українці католики будуть всіляко боронити це своє досягнення.

Щодо ускладненої ситуації в Англії, то учасники наради визнають ці відносини між Екзархом і вірними в Англії ненормальними і жалюгідними. Вони закликають заінтересованих чинників замиритися і привернути нормальний стан співпраці. Зокрема просять Блаженнішого і Постійний Синод самим наладнати ці справи без інгеренції зовнішних чинників.

Таксамо висловлено прохання позитивно розв'язати юрисдикційну справу двох традиційних парафій в Клівленді і Філядельфії, що їх статус був квестіонований Владикою-Адміністратором Філядельфійської Архиєпархії. Учасники нарад висловили моральну підтримку заторкнутим священикам і вірним в Англії та Америці. В „Становищі" також сказано, що в обидвох випадках Східня Конгрегація цими адміністративними атаками — усування вірних з храму, закриття церкви, суспензи тощо (намагається підорвати авторитет Блаженнішого Патріярха та надщербити самоуправність нашої Церкви, користуючися при цьому нашими таки людьми й авторитетами.

і „Становище" представників духовенства і мирян закликає Владик твердо постояти в обороні прав нашої Церкви, особливо під час плянованої авдієнції епископів перед Вселенським Архиєреєм.

КАРТЕР НАЙМЕНУВАВ ДАЛЬШИХ ЧЛЕНІВ СВОГО УРЯДУ

Плейс, Джорджія. — Новообраний президент Джіммі Картер у суботу, 18-го грудня, найменував губернатора Сісела Андруса з Айдаго на пост секретаря внутрішніх справ і заповів, що протягом надходячого тижня наймену є інших членів кабінету та інших високих урядовців.

Представляючи Андруса на пресовій конференції, Картер підкреслив, що його номінат на секретаря внутрішніх справ є знаменитим адміністратором, який переорганізував структуру уряду стейту Айдаго та знаний з своєї програми збереження довкілля. Він рівнож сказав, що старається призначити кваліфікованих жінок до свого кабінету, але досі всі кандидатки, до яких він звертався, відмовилися, правдоподібно тому, що в приватній індустрії заробляють більше, ніж заробляли б як члени кабінету.

Того самого дня Джіммі Картер відбув розмову з колишнім секретарем оборони Джеймсом Шлесінджером і натякнув, що Шлесінджер може стати секретарем Департаменту для справ енергії, який ще не існує, але Картер задумується над створенням його. Він рівнож відбув нараду з Теодором Соренсеном, колишнім спеціяльним дорадником президента Джона Ф. Кеннеді, який має добрі вигляди стати наступним директором Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей). На пресовій конференції Джіммі Картер натякнув, що може ввести зміни в структуру розвідчого сектора, а саме, директор Сі-Ай-Ей втратить додаткову функцію директора цілого розвідчого сектора і спеціяльного дорадника Білого Дому для справ розвідки і контррозвідки.

У неділю, 19-го грудня, близькі співробітники Джіммі Картера поінформували, що він плянує найменувати Гріффіна Б. Белла, колишнього федерального суддю, на пост генерального прокуратора ЗСА, а Ваніту Крепс, віцепрезидентку Дюк університету, на пост секретаря торгівлі. Д-р Крепс була б першою жінкою в кабінеті Картера. Щодо Белла, то проти його призначення на генерального прокуратора заявилися кілька негритянських організацій, які вважають, що Белл не прикладатиме належної уваги питанню рівноправности всіх громадян ЗСА.

Таємна Служба охоронятиме Кіссінджера після зміни уряду

Вашінгтон. — З уваги на те, що в минулому і тепер до Білого Дому та Державного департаменту напливає багато погроз на життя державного секретаря Генрі Кіссінджера, теперішній уряд президента Джералда Форда розглядає пропозицію звернення до Конґресу, щоб схвалив спеціяльний закон, який дозволив би Таємній Службі охороняти Кіссінджера навіть після інавгурації Джіммі Картера на пост президента ЗСА 20-го січня наступного року. В той день Кіссінджер стане приватною особою і, згідно з дотеперішнім законом, не матиме більше охорони Таємної Служби. Закон передбачує, що таку охорону матимуть тільки колишні президенти та їхні родини, як рівнож вдови по президентах.

Країни — продуценти нафти підвищать ціни на 15 відсотків

Кватар. — Більшість членів Організації Країн-Експортерів Нафти (ОПЕК) у п'ятницю, 17-го грудня, вирішили підвищити ціни нафтової ропи на 15 відсотків протягом наступного року. Тільки Савдійська Арабія та Об'єднані Арабські Емірати заявили, що підвищать свої ціни лише на 5 відсотків.

Президент Джералд Форд і новообраний президент Джіммі Картер похвально висловилися про рішення Савдійської Арабії та Об'єднаних Арабських Еміратів обмежити підвишку в ціні, натомість натаврували 11 інших членів ОПЕК-у за те, що можуть спричинити інфляцію в цілому світі.

Президент Форд назвав ці держави, які плянують встановити 15-відсоткову підвишку на нафту, „невідповідальними" і закликав їх передумати своє рішення. Джіммі Картер, висловлюючи похвалу двом арабським державам, які вирішили обмежити підвишку до 5 відсотків, сказав однак, що не може погодитися на вимогу Савдійської Арабії, щоб його уряд тепер „віддячився" тим, що займе більш проарабське становище в конфлікті між Ізраїлем і арабським світом та тим, що прикладатиме більше уваги допомозі біднішим країнам. Картер, вважає, що Вашінгтон не може дозволити, щоб інші країни диктували закордонну політику Америки.

МОСКВА ВИМІНЯЛА БУКОВСЬКОГО ЗА КОРВАЛЯНА

В. Буковський

Люіз Карваляна

Москва. — Ще в п'ятницю, 17-го грудня ц.р. дисидентські джерела поінформували західніх кореспондентів, що Совєтський Союз звільнить з в'язниці і дасть дозвіл на виїзд за кордон Владіміра Буковського, відомого російського дисидента, в заміну за лідера Комуністичної партії Чіле, який від часу повалення уряду президента Алєнде перебував у в'язниці. Посередниками цієї виміни, були американські речники. В міжчасі 35-річний біолог В. Буковський, його мама, сестра і 15-річний небіж прибули літаком совєтської лінії до Швайцарії. Рівночасно до Швайцарії привезли лідера чілійських комуністів Люїса Корваляна і його дружину. Виміна відбулася на летовищі Кльотен біля Цюріху, де у тій самій годині прилетіли літаки совєтського Аерофлоту і німецької Люфтганзи. Виміна тривала 43 хвилини. Поліційні чинники на летовищі інформують, що Люїс Корвалян і його жінка ввійшли до літака, який раніше привіз Буковського і його родину, та відлетіли до Москви. Буковський натомість зустрінувся коротко з кореспондентами в окремому приміщенні на летовищі, заявляючи, ламаною англійською мовою, що „я щасливий, що знайшовся на волі, але я дуже втомлений". Показуючи знаки на руках від кайдан, які були зняті тільки при виході з літака, Буковський відмітив, що він почувається дуже погано. Побачивши настерливість репортерів, мати Буковського просила кореспондентів залишити її сина в спокою, бо він „змучений і хворий". Згідно із скупими інформаціями родини Буковських їх на скору руку вивезли на військове летовище під Москвою куди агенти КҐБ привезли з в'язниці закутого Буковського і, не сказавши ні слова, посадили до літака. При тому совєтська преса інформувала тільки про приїзд до Совєтського Союзу Люїса Корваляна, вихваляючи при тому „міжнародну солідарність" комуністів, але ні словом не згадала про звільнення Буковського. Родина Буковських покищо задержалась у Швайцарії, а потім плянує переїхати до англії куди їх запросив британський актор Дейвід Маркгам.

Західня преса відмічує, що ідея виміни спершу вийшла від академіка Андрея Сахарова, а після погодження чілійського уряду, ініціятиву перебрали американські чинники, які довели справу до кінця.

Лідер чілійських комуністів прибув до Москви в неділю, 19-го грудня ц.р. і вже таки на летовищі склав подяку Брежнєву за допомогу у звільненні.

МАЛЬВА ЛАНДА ГОСТРО ЗАСУДЖУЄ ЗНУЩАННЯ НАД СТЕФАНІЄЮ ШАБАТУРОЮ, ЗАКЛИКАЄ ДО ЇЇ ОБОРОНИ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Відома з людяности та мужности російська діячка Мальва Ланда знову звернулася до світової громадськости тим разом в обороні української художниці Стефанії Шабатури. (Зовсім недавно вона виступила на захист Івана Світличного). М. Ланда детально розповідає про те, як брутально знущаються органи КҐБ над Шабатурою, як знищують її мистецькі твори, та взиває діячів культури світу шукати шляхів допомогти ув'язненій художниці. Звернення Ланди поширюється у самвидаві СССР і звідти попало за кордон. Передаємо повний його текст.

„Художникам
Людям доброї волі
Міжнародній Амнестії
Комісії прав людини ООН

Конфіскують і передають на спалення творчі праці політичних в'язнів — в'язнів совісти.

Художницю Стефанію Шабатуру офіційно повідомили, що всі її твори — екслібриси й рисунки — будуть спалені.

Стефанія Шабатура, 1937 року народження, відома українська художниця; її гоблени неодноразово виставлялись на обласних, республіканських, всесоюзних і міжнародних виставках.

В 1972 році Стефанія Шабатура, в числі багатьох інших представників української інтелігенції, була заарештована і обвинувачена в „антисовєтській агітації та пропаганді" і засуджена Львівським обласним судом на 5 років позбавлення волі у виправно-трудовій колонії суворого режиму і на 3 роки заслання.

Від 1973 року вона перебуває в Мордовії, в таборі суворого режиму для жінок політичних в'язнів (Мордовскоя АССР, ст. Потьма, пос. Барашево, учреждение ЖХ-385/3-4). Тому, що Стефанія Шабатура відмовляється від примушуючої примусової праці — її систематично жорстоко карають, тортурують — часто тримають її у внутрішній таборовій тюрмі — в карцері та в т. зв. приміщенні тюремного типу (ПКТ). (Внутрішня таборова тюрма знаходиться на території жіночого карного табору).

При кінці 1975 року Стефанію Шабатуру возили до Львова (там вона жила до арешту) на „перевиховання". Однак і у Львівській тюрмі Стефнія Шабатура продовжувала бути собою. Які в попередні роки ув'язнення, у день прав людини, 10 грудня 1975 року вона вела голодівку — протест проти грубого порушення прав людини в СССР. Вона не відкликала голодівки і не припинила її теж після впертих перекoнувань представника Львіського КҐБ Шумейка (за припинення голодівки їй обіцяли дати побачення з матір'ю — Стефа — одинока й улюблена донька цієї виняткової жінки)... Шумейко грозив Стефанії Шабатурі, що вона „ще пожаліє" за свою непоступливість.

Зразу після повернення Стефанії Шабатури до табору, ще на вахті, їй прочитали акт: усі забрані від неї перед виїздом рисунки передані на спалення як „абстрактні" й „образа для табору". Знищено понад 70 екслібрісів і понад 150 рисунків — усе, що забрали від С. Шабатури перед її відправленням до Львова, все, що їй не зважаючи на неможливі обставини, вдалося зробити під час ув'язнення. Єдиним мотивом знищення екслібрісів було те, що вони були присвячені політичним в'язням, теперішним і колишним Багато екслібрісів присвячені людям, які ніколи не сиділи у в'язниці, багато присвячені дітям, — усі вони також знищені, спалені, як повідомлено С. Шабатури і її спів'в'язнів. Спалені екслібриси були присвячені

(Закінчення на стор. 5-ій)

Відбулися збори членів АДУК — ЗСА

Ню Йорк (лж). — У приміщенні нового Дому ОВФ в Ню Йорку 12 грудня ц. р. відбулися інформаційні збори членів Асоціяції Діячів Української Культури у ЗСА, якими провадив голова ГУ АДУК-ЗСА ред. Л. Полтава. На збори через хворобу не зміг прибути голова ГД АДУК у Вільному Світі д-р Богдан Стебельський. У Зборах взяли участь члени АДУК з Ню Йорку, Філядельфії, Боффало, Йонкерсу, зокрема пані й панове: Алла Коссовська-Давиденко, інж. І. Жуковський, інж. Р. Степаняк, Марія Матійцьо, Оксана Керч, Люба Сілецька, Стефанія Бернадин, Мирослава Ласовська, Даша Процик, Калина Чічко-Андрієнко, Галина Полтава, М. Яблонський, ред. С. Женецький, О. Старостяк, Ждан Ласовський — заступник голови ГУ Асоціяції Діячів Культури у ЗСА.

Після інформації голови ГУправи про початки реактивізації АДУК у ЗСА, відновлення членства із вплатою 10 дол. річно (за виключенням пенсіонерів, студентів і кількох членів АДУК з однієї родини) відновлення чи вибрання Управ Відділів у різних містах Америки та їх зголошення на адресу Головної Управи: АДУК, 136 Друга евню, Ню Йорк, 10003, учасники зборів висловлювали свої думки, пропозиції та побажання, скеровані на активізацію праці. Асоціяція має два головні завдання: зберігати й розвивати українську мову й національну культуру за кордоном і поборювати геноцидну політику Москви супроти української мови й культури в окупованій Україні.

Розпочато заходи для одержання АДУК-ЗСА статусу неприбуткової культурної крайової установи. До УККА внесено прохання про прийняття Асоціяції в члени, як крайової організації. В стані оформлення є Головна Управа АДУК-ЗСА, до якої дотепер увійшли крім голови — містоголова Ждан Ласовський, секретар і скарбник п-і Алла Коссовська-Давиденко, п-і Калина Чічко-Андрієнко, маестро Михайло Черешньовський, будуть дібрані репрезентанти з різних міст ЗСА; до Управи Відділу АДУК у Ню Йорку, що також перебуває ще в стані організації, увійшли: редактор Л. Полтава, як тимчасовий голова, секретар і скарбник п-і Марія Матійцьо, члени Управи: інж. Роман Степаняк, Михайло Яблонський, та як зв'язковий із Літературно-Мистецьким Клюбом у Ню Йорку, з яким Відділ АДУК пообіцяв співпрацю — інж. Іван Жуковський.

Асоціяція творить Відділи в містах, де є, 5 і більше членів, абож Представництва, а також Гуртки прихильників АДУК. Членами АДУК можуть стати всі працівники в будь-якій ділянці української культури в Америці, не лише письменники, мистці-малярі, солісти-співаки чи музики. Ними можуть стати учителі українських шкіл, бібліотекарі, керівники і члени хорів, фотографи-світливці, учасники показів ноші та ін. задля збереження українських традицій, також усі активні прихильники АДУК, що беруть участь у будь-якій формі в праці для розвитку і збереження української мови, культури й традицій у Американській Державі серед нашої спільноти, або виступають в обороні нашої культури від московсько-большевицької її нищення в Україні. (ЛЖ).

Українські ветерани в Ню Йорку засвітили традиційну ялинку

Ню Йорк (В. Т-ець). — Минулої п'ятниці, 17-го грудня, увечері, тут перед Українським Народним Домом на 2-ій евеню відбулося традиційне засвічення ялинки Українських Ветеранів, світла якої горітимуть протягом різдвяного сезону в честь вояків-українців, які полягли в боях за волю України. Цей щорічний звичай започаткував і продовжує Координаційний Комітет Українських і Українсько-Американських Комбатантських Організацій Ню Йорку.

Під ялинкою, яка розміщена на бальдахіні Українського Народного Дому, виднів напис англійською мовою, який повідомляв, що ця ялинка українських ветеранів — це „ялинка миру". Адвокат Володимир Стек, який саме видвигнув пропозицію встановити цей звичай засвічення ялинки, та Гр. Полчі були майстрами церемонії на цьогорічній імпрезі, яка, не зважаючи на дуже холодну погоду, притягнула велику кількість людей, зокрема пластову і сумівську молодь.

Д-р Іван Козак, почесний голова Координаційного Комітету ветеранів, виголосив промову в українській мові, в якій пояснив символіку засвічення ялинки, згадав про наші різдвяні традиції та сказав, що ця ялинка — „це салют для тих, що загинули за Україну". Відтак адвокат В. Стек сказав коротку промову англійською мовою, зазначуючи, що ця ялинка не тільки за тих, які загинули в боях за волю України, а також в честь тих, які тепер в совєтських тюрмах і концтаборах караються за Україну.

Опісля хор „Молода Думка", перед яким малі співаки Аня Тершаковець і Орест Шуль держали нашу традиційну різдвяну зірку, та мішаний хор „Думка" спільно заспівали „Добрий вечір тобі", а старша „Думка" сама виконала „Днесь поюще". Обома хорами диригував Семен Комірний.

Участь „Молодої Думки" в тій імпрезі була уможливлена фінансовою допомогою Ради для справ мистецтв стейту Ню Йорку.

На закінчення зібрані на цій імпрезі ветерани та гості спонтанно проспівали „Бог Предвічний" і „Нова радість стала".

600 осіб відвідало Слов'янський Фестиваль у Ратґерсі

Нюарк, Н. Дж. (Л. К.). — Віддаючи салют 200-річчю ЗСА, за ініціятивою Східньо - европейських та совєтських студій, що їх очолює проф. д-р Тарас Гунчак, і під спонзоратом Ратґерського університету, ректором якого є Джеймс І. Янґ, тут у суботу, 18-го грудня ц. р., влаштовано Слов'янський фестиваль, у якому взяли участь дві найбільші слов'янські групи Ню Джерзі: українська і польська. Метою цього фестивалю було познайомити академічне довкілля і прибулих гостей з надбанням народного мистецтва цих двох слов'янських народів, а також при цій нагоді познайомити американську громаду з університетом.

У програмі фестивалю від год. 12-ої в полудне до год. 6-ої вечора, відбувалися виставки народного мистецтва. Окружна Рада Союзу Українок Ню Джерзі, головою якої є п-і Оля Гнатейко, приготовила українську мистецьку виставку, що нею займалася п-і Оксана Кузьмак. Польську

(Закінчення на стор. 5-ій)

Інж. Євген Івашків — новий „війт" нюйоркської громади

Ню Йорк (.В Л-ць). — У висліді Річних Загальних Зборів Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітального Відділу УККА, які відбулися тут в суботу, 18-го грудня ц.р. в Українському Народному Домі в присутності 60-х представників складових організацій, інж. Євгена Івашкова, політичного і суспільно-громадського діяча, колишнього голову Товариства Українських Інженерів Америки і теперішнього секретаря Комітету будови церкви св. Юра, обрано через аклямацію новим „війтом" нюйоркської громади на 1977 рік. На пропозицію Номінаційної комісії, до якої входили М. Грицковян — голова, пані Стефанія Саладан, Ірина Куровицька, Микола Хоманчук, ред. В. Левенець і д-р Аскольд Лозинський та яка діяла від листопада, до управи одноголосно були обрані: мгр І. Базарко — представник до Централі УККА, д-р А. Лозинський, інж. Ю. Гончаренко, адв. Ю. Волинець, пані Ірина Куровицька — заступники голови; Леся Гой і Розалія Полчій — секремтарі; М. Хоманчук — фінансовий референт, проф. д-р І. Соневицький — культ-освітній референт, ляйтенант Гарі Полчій — референт зв'язків з міськими чинниками, Я. Косановський — організаційний референт, С. Чума — імпрезовий, ред. В. Левенець, ред. І. Длябога і Марта Бачинська — референти преси, М. Кузик, Л. Пришляк і М. Барна — референти УНФонду, А. Ластовецький і Єлисавета Сидор-Чарторийська — референти молоді, кап. М. Лучов — референт парад і великих маніфестацій, Т. Гірняк — референт оформлення сцени, Г. Яремчук — господарський референт; вільні члени: М. Салдан, М. Юзенів, Дарія Степаняк, д-р Іван Сєрант, М. Грицковян, Т. Шевчук, М. Коцка, А. Прядка, І. Вітюк (представник Асторії), І. Хома (представник Бруклину) С. Селешко, д-р О. Соколишин, професор П. Андрієнко-Данчук і Василь Маґаль. До Контрольної комісії увійшли: мґр Іван Винник — голова, д-р І. Флис, Іванна Бенцаль, Олена Гентіш, Марія Лозинська і Р. Крупка, а до Товариського суду: д-р В. Савчак — голова, д-р Ірина Падох, Стефанія Саладан, адв. О. Германюк і рад. В. Палідвор.

Збори, які проходили у погідній і конструктивній атмосфері, відкрив о год. 4-й уступаючий голова КОУАО д-р В. Савчак, а рад. В. Палідвор у відсутності духовників, започаткував їх молитвою. До діловости зборів причинилась також Президія під керівництвом мґра Івана Винника. До Президії, крім названого, входили ще: д-р Ірина Падох — заступник голови, Євгенія Кузьмович і Оксана Байко — секретарі, мгр

(Закінчення на стор. 5-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montbomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Добрий вибір

Найменування новообраним президентом Джіммі Картером п'ятьох нових членів його уряду: д-ра Майкела Блументаля на секретаря скарбу, конгресмена Брока Адамса на секретаря транспортації, проф. Збігнєва Бжезінського на пост Спеціяльного асистента для справ крайової безпеки, д-ра Чарлса Шульца на голову Ради Економічних Дорадників і негритянського конгресмена Ендрю Янга на пост амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй — викликало оправдану позитивну реакцію тут і за кордоном.

Майкел Блументаль — це уроженець Німеччини, який вже в ЗСА здобув науковий ступінь доктора економічних наук, спеціялізуючись у міжнародних фінансових справах, служив на важливих постах за президентур Джона Кеннеді та Линдона Джонсона, зокрема був головним представником ЗСА під час переговорів з іншими державами щодо міжнародної торгівлі. Його кваліфікації та попередня практика в уряді та приватній індустрії вийде уже на користь країни, бо Джіммі Картер вже раніше зазначив, що його секретар скарбу відіграватиме важливішу ролю не тільки у внутрішній, але рівнож у закордонній політиці ЗСА.

Новонайменований секретар транспортації, конгресмен Брок Адамс, теж має всі кваліфікації знаменито вив'язатися з його обов'язків. В коледжі спеціялізувався в економіці, а рівнож закінчив право. Від 1964-го року він служить в Палаті Репрезентантів, де був членом комісій внутрішньої і закордонної торгівлі, транспортації, бюджету та інших. З усіх законодавців його вважають найбільшим експертом в ділянці транспортації та в справах, які стосуються проблем великих міст. Сподіваються, що на пості секретаря транспортації Брок Адамс прикладе всіх зусиль, щоб оживити занепадаючу залізничу систему ЗСА та поліпшити всі інші засоби транспортації.

Добрим вибором треба зокрема вважати найменування д-ра Збігнєва Бжезінського на важливий пост спеціяльного асистента для справ крайової безпеки, головним завданням якого буде координувати діяльність Державного департаменту, Департаментів оборони і скарбу та розвідчого сектора, як рівнож бути дорадником в справах закордонної політики. Народжений у Польщі д-р Бжезінські має знамениті кваліфікації на цей пост, бо він є професором політичних наук в Колюмбійському університеті, і, як спеціяліст щодо питань Східньої Европи, очолює Інститут для справ комунізму. Крім того, він вже раніше був політичним дорадником Державного департаменту і протягом довгих років дорадником чільних демократів, включно з Джіммі Картером, в ділянці закордонних справ. З його праць і публічних виступів можна сподіватися, що хоча він підтримуватиме старання поліпшити відносини із СССР, то, знаючи добре наставлення комуністичних лідерів і обставини в Совєтському Союзі та в його сателітах, старатиметься своїми порадами довести до того, щоб політика „детанту" дійсно приносила обопільні користі, а не сприяла тільки імперіялістичним задумам Москви. Його знання підсовєтської дійсности повинно довести до більш реалістичної політики Вашінгтону відносно Москви.

Найменування д-ра Чарлса Шульца на голову Ради Економічних Дорадників Білого Дому рівнож треба вітати, бо Ч. Шульц не тільки видатний економіст, який в своїх наукових працях і на пості старшого науковця пристижевого Інституту Брукінгса у Вашінгтоні видвигнув ряд оригінальних економічних теорій, які тепер застосовані багатьма державами, але також має за собою практичну службу в уряді, займаючи різні важливі пости.

Конгресмен Ендрю Янг, майбутній амбасадор ЗСА до ОН — це здібний законодавець, який добре обізнаний із питаннями закордонної політики, і напевно причиниться до поліпшення відносин між ЗСА та країнами „третього світу".

Отже, всі особи, яких Джіммі Картер досі найменував на важливі пости — це високо кваліфіковані люди і треба підкреслити, що Картер брав під увагу власне їхні кваліфікації, а не політичні переконання. Такий спосіб підібрання високих урядовців може вийти тільки на користь країні.

В. Левенець

МОСКВА НЕ ДАРМУЄ

Треба сказати на самому початку, що наполегливі домагання Москви і її київських спомагачів внести в життя українського поселення у вільних країн світу розбрат і двоподіл(ці заходи особливо були посилені в 1960-х роках) — закінчились повним неуспіхом, якщо не сказати крахом. Це, очевидно, не значить, що спроби ці закинено. Навпаки, їх посилено, а змінено тільки методи і застосовано більш вишукані способи, допасувавши їх до обставин часу. Доказом цього може послужити хоч би звернення Комітету Українців Канади, надруковане в українській пресі в листопаді ц. р., у якому поновно осуджується культурний обмін між Канадою і Совєтським Союзом, як однобічний і шкідливий не тільки для Канади, як держави, але в першу чергу для її населення, яке складається з багатьох національностей. У становищі КУК зокрема звертається увагу, що уряди СССР і УССР не допускають з виступами українських хорів з Канади, за вимком тих, які є сприємливі для совєтського режиму. Також канадські публікації українською мовою заборонені в Україні, тоді коли совєтські вільно продаються поза кордонами СССР. Покликаючись на Гельсінкську Декляраціо, КУК рекомендує урядові Канади припинити однобічний обмін, який являється совєтською інфільтраційною пропагандою. Можна б наводити також численні інші факти, які вказують на продовження однобічного і без сумніву шкідливого культурного обміну, який приносить більше лиха, як користи.

Однак ми, особливо наша провідна верства і ті відповідальні особи, які формують опінію суспільства, ставимось до цієї преважливої справи досить легковажно, щоб не сказати байдуже, не вбачаючи в цьому ніякої загрози для української діяспори, особливо для молодого і доростаючого покоління. Можливо, що однією з причин нашої неуважливости може бути й те, що ми не звикли думати категоріями часу. Цього нам завжди в історії бракувало, і тому ми прогавили не одну сприятливу політичну нагоду.

Другим нашим манкаментом є наша легковірність. Ми практично в усе віримо: ми вірили в часі визвольних змагань 1917-21 рр. в соціялістичну справедливість, хоч мали наглядні докази, що соціялісти східніх і західніх народів боронять в першу чергу інтересів своїх народів; ми вірили в гасла „свободи", хоч знали, що їх голосить кожний завойовник; ми вірили (правда не всі) в „еволюцію" режиму в СССР в 1960-их роках, послаблення терору окупанта і його „незаінтересованість" політичною еміграцією; ми вірили також в обопільні користі „культурного обміну" та виступів серед нас т. зв. „культурних діячів", пропагували їхні виступи на сторінках національної преси тощо.

Біда, на нашу гадку, також в тому, що ми надто переналошуємо значення культурного обміну для українських поселенців, а зокрема для молоді, яка, мовляв, від виступів „набирається більшої любови до України". При тому ми не уточнюємо, до якої України? До тієї, за яку караються Мороз, Шухевич, Караванський, Сверстюк, Чорновіл і тисячі інших, чи до тієї, що її офіційно сьогодні репрезентує московський ставленик Володимир Щербицький? Це важне, бо не є виключним, що справу „культобміну" і „йти чи не йти" на виступи ансамблів з УССР з розмислом висувається для того, щоб зупиняти ефективні протимосковські акції молоді в обороні політичних в'язнів.

Ствердивши, що політично-партійні, релігійні та інші зрізничкування серед української політичної еміграції почали притуплюватися, а політичні лідери і публіцисти заговорили на сторінках преси про можливості консолідації, чи хоч би тільки об'єднаної і скоординованої дії більших протимосковських акцій, совєтсько-російські імперіялісти підкидають українській патріотичній спільноті на Заході все нові й нові „кістки незгоди", намагаючись її, якщо вже не розбити, то бодай зневтралізувати. Наголос зроблено на молодь, бо Москву чимало стурбували минулі дуже ефективні акції української молоді в обороні Валентина Мороза та інших політичних в'язнів в СССР, які кінчалися звичайно в парляментах держав, резолюціями в Конгресі ЗСА, інтервенціями державних мужів перед верховодами СССР, становищами культурних діячів і науковців, відгомоном у великій пресі тощо. Тому було б наївно думати, що в Кремлі сидять з заложеними руками і зрезигнували вже від веденої ними акції проти української свідомої еміграції. Вони тільки переставили акценти і стосують інший психологічний підхід, який нам тяжче розпізнати. Де шукати цих нібито суттєвих змін тактики московських імперіялістів в поборюванні українського свідомого елементу в Україні і поза її кордонами, вказує нам Вячеслав Чорновіл у книжці „Лихо з розуму", кажучи, що ані нарід, ані молода українська інтелігенція не повірили видумкам дотеперішньої пропаганди, і тому треба було міняти прийоми. Правда, залишено дещо з минулого, наприклад, виступи мистецьких ансамблів, курси українознавства на Київському університеті, курси балету і народних танків, друкування заяв несвідомих туристів в кагебівських „Вістях з України", дискримінацію осіб і політичних угруповань, валення авторитетів і вкінці фізичне усування невигідних осіб.

Очевидно, кожний має право висловити вільно свою думку і обороняти свій погляд, але, дискутуючи на сторінках преси, будьмо об'єктивні і не ламаймо нами самими усталених і прийнятих принципів, бо немає нічого гіршого, як безпринципність у політиці. Ми сьогодні спроможні, при добрій організації політичної праці і в об'єднанні, завдати болючих ударів Москві тут на Заході і тим самим допомагати тим силам в Україні, які несуть головний тягар боротьби з ворогом. Але це може статися тільки при передумові повного пошанування і респектування непорушних принципів, тобто відкинення всякої співпраці з ворогом, в тому числі з режимом в Україні, а тоді легше буде устійнювати дальші методи боротьби з експозитурами комуно-російських імперіялістів за кордоном.

Марія Барагура

1977 – Рік СФУЖО

Український жіночий рух, початки якого сягають двох останніх десятків минулого століття, впродовж свого драматичного і буремного розвою проходив різні організаційні фази — від окремих жіночих організацій до їх об'єднань на крайовій, а згодом і світовій базі.

Вже в 1919 р. постало національне об'єднання українського жіноцтва у відродженій Державі — Українська Жіноча Національна Рада, всеукраїнська жіноча централя й репрезентація під головування Софії Русової УЖНР стала членом Міжнародної Жіночої Ради в Ослью (1920), як леґальний повноправний представник українського жіноцтва на міжнародному форумі. Але через окупацію Української Держави московськими большевиками УЖНР мусіла припинити своє існування.

Друга, підказана історичним моментом, спроба мобілізації всіх наявних організованих жіночих сил для спільної дії й репрезентації — це Всесвітній Союз Українок, покликаний до життя в 1937 році Українським Жіночим Конгресом, що відбувся в Станиславові в 1934 році. Але й цей Союз не зміг розгорнути діяльности через репресії польського уряду (закриття Союзу Українок у Львові в 1938 р.) і через спалах Другої світової війни. Воєнний час і німецька окупація дали мінімальні можливості праці початково в лавах Жіночої Служби України, а після її закриття німецькою владою в прибудівці УДК у формі Жіночої Секції.

На скитальщині в Німеччині жіночий з'їзд покликав до життя у 1945 р. Об'єднання Українських Жінок на Еміграції. Воно цінне своїм соборницьким характером, бо згуртувало жіноцтво з усіх земель України, що досі було розділене кордонами, але через історично - політичний катаклізм знайшлося спільно на вигнанні.

Коли політичні умови і воєнні дії обмежили, а то й унеможливили працю організованого українського жіноцтва в рідному краю й на скитальщині, то жіночі організації, зокрема в ЗСА й Канаді, які почали свою діяльність з 1925 р. мали всі дані розростатися чисельно, зміцнити організаційно і розгорнути всебічну діяльність. Але ці організації, зокрема найстарша і найбільша та найсильніша між ними Союз Українок Америки, скоро відчули, що тягар праці і відповідальність, які наклав на них історичний момент, їм не під силу. Відчулася негайна потреба спільної дії об'єднаними силами.

Це дало притоку до постання найуспішого досі в історії українського жіночого руху об'єднуючого центру — Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Ця федерація постала у висліді нарад Світового Конґресу Українського Жіноцтва в Філядельфії у листопаді 1948 року, який скликала Головна Управа СУА під проводом голови Олени Лотоцької. Участь у Конґресі, що був першим повоєнним з'їздом в українському громадянстві світового засягу, взяли участь через своїх делегаток жіночі організації ЗСА, Канади й Европи при письмовій підтримці організованого жіноцтва країн Південної Америки. На протязі небагатьох років із початкових вісім членів-організацій їхнє число зросло до 19. У проводі СФУЖО стали — Олена Кисілевська, голова і Олена Лотоцька, діюча голова. Опісля очолювали Федерацію Олена Залізняк і О. Лотоцька, тепер вона працює під проводом Стефанії Савчук. Членами Федерації можуть стати всі українські національні жіночі організації, які визнають засади демократії і християнської етики.

В основу дії СФУЖО лягли такі принципи: об'єднання і мобілізація духових сил українських жіночих організацій для завдань, що їх має виконати жіноцтво поза межами рідного краю; згідно зі засадами українського жіночого руху координування праці жіночих організацій у вільному світі, не нарушуючи статутових прав цих організацій ані прав країн їх діяння; заступання жіноцтва перед власним громадянством і репрезентування його перед чужинними і міжнародними організаціями; ведення акції в справі подій в Україні і положення українського народу, зокрема української жінки на рідних землях.

Для переведення міжнародних зв'язків СФУЖО увійшла у взаємини з Міжнародним Жіночим Союзом і Міжнародною Жіночою Радою, стала членом Світового Руху Матерів і Міжнародної Секції Генеральної Федерації Жіночих Клюбів. Завдяки тим контактам СФУЖО має своїх представників у міжнародних конґресах і студійних днях, в яких бере участь світове жіноцтво. Через ці організації СФУЖО висилає письма, меморіяли, інформації, протести в різних українських проблемах. Поруч того крайові організації-члени нав'язали взаємини з іншонаціональними жіночими організаціями на терені свого діяння. Для спільної акції з ініціятиви СФУЖО постало Об'єднання Організацій Жінок з Центр. і Східньої Европи. СФУЖО інтервеніювала також у Міжнародному Червоному Хресті й ОН. Найважливіші з цих заходів, це: акція з причин трагічного загину 500 жінок в Кінгірі і створення з тієї нагоди „Фонду 500', протести проти насильної висилки молоді на цілинні землі, оборона політичних в'язнів-жінок, переслідуваних Церков і діячів культури, протест проти використовування жінок у непосильній фізичній праці і розділювання родин.

СФУЖО за допомогою крайових організацій провело великі акції – переселення вдів з дітьми й акцію „Мати і дитина"; ініціює, організує і проводить виховні семінари для матерів, приготовляє виховні програми для світличок, закладає Гуртки Книголюбів, влаштовує літературні конкурси і нагороди (Фундація Марусі Бек), творить музейні збірки, плекає народну мистецьку творчість, влаштовує виставки, опрацьовує матеріяли до Енциклопедії Українознавства, готує біографії визначних українських жінок. Для розгляду місцевих потреб відбуваються з ініціятиви СФУЖО реґіональні з'їзди крайових організацій-членів.

Всі ці акції ведуться за допомогою комісій: плянування програми, культури і виховання, народного мистецтва, міжнародних зв'язків, преси і публікацій, суспільної опіки, студій положення української жінки на терені СССР, фінансової і жінок-професіоналок.

Для інформації і зв'язку

(Закінчення на стор. 5-ій)

Оксана Керч

ЗАБУТИЙ МАЛЯР

Це часте явище, що твори померлих батьків видають та популяризують їхні власні діти або інші члени родини. З творами наших письменників, яких знищила в двадцятих роках московська м'ясорубка, дуже трудно, бо, нищивши їх тотально, конфіскували й їхні твори, щоб від них і сліду не залишилося, або ж окупанти бережуть їх по своїх поліційних сховищах, до яких неможливо добутись. Тому великою радістю сповняють нас випадки, коли вціліла дружина, донька чи син, захопивши з собою на еміграційне поневіряння рукописи чи малярські твори, після деякого протягу часу, коли важка праця вможливить їм видати ці цінноші власними коштами, — віддають їх у руки читачеві.

Якою вдячністю сповняються наші серця до такої, наприклад, Оксани Драй-Хмари Ашер, яка не лише видала твори свого батька, спопуляризувала їх шляхом докторської дисертації в славетній Сорбоні, але ще й домоглася перекладу його поезій на французьку мову. Подібний подвиг вчинила донька Костя Буревія (Едварда Стріхи), яка також видала знищені твори свого розстріляного батька, і сьогодні український читач і дослідник, а то й не-український дослідник літератур Сходу Европи, може завдяки жертвенній дочці оригінального сатирика мати їх в руках.

Дивної долі зазнали малярські праці сьогодні зовсім призабутого Миколи Азовського (1903-47), учня школи Михайла Бойчука, маляра-монументаліста. Єдина донька Миколи Азовського, Марта, яка маленькою дитиною виїхала з батьком на еміграцію до Аргентини і там в наслідок смертельного випадку апендициту стала круглою сиротою, сьогодні, вирісши й дозрівши до ролі популяризаторки неповторної краси мистецького батькового обдарування, готує пересувну виставку його образів у різних містах Америки.

Микола Азовський народився в Києві в шляхетській родині. Батько його був військовим старшиною, а мати з графського роду Фредрів. М. А. пережив „прокляті роки" як учень Михайла Бойчука, Василя та Федора Кричевських та інших визначних професорів Київського Художнього Інституту — Мистецької академії, першим ректором якої був Юрій Нарбут.

Приймав участь в багатьох виставках в Совєтському Союзі та в Західній Европі. Сам він побував з українською делеґацією в Парижі та Венеції. Його образи придбали музеї та галерії европейських міст, державні й приватні галерії в Україні й у Росії. Скориставшись з приїзду до Львова в 1939 році для декорування цього міста для „виборів", залишився там уже аж до приходу німців, вибравши волю. Тоді нав'язав мистецькі зв'язки з західнім мистецьким світом і став популярним у Львові, Кракові, Римі, де намалював ряд портретів визначних осіб політичного та церковного життя.

З Італії подався на постійний побут до Південної Америки, до столиці Аргентини, де, проживши від приїзду пару тижнів, помер несподівано в портовому готелі. Від його смерти минуло двадцять п'ять років. У наш нервовий час призабулося ім'я талановитого мистця, дарма, що на еміграції живе ще пара його товаришів по академії. Остання згадка про нього появилася в аргентинській українській пресі, в тижневику „Овид", що його редагував і видавав св. п. Микола Денисюк, та некролог редактора „Нашого Клича" Е. Онацького.

З тієї пори еміграція про нього немов би забула. Не забула, як зачуваємо, донька пані Марта Азовська-Ришава, яка, дійшовши можливостей, влаштовує виставку батькових праць. Думаємо, що українське громадянство оцінить труд доньки талановитого маляра і численним відвідуванням тих виставок допоможе відреставрувати частину культурного періоду нашої історії, що спалахнув, як фенікс з попелів трагічного пожарища.

РЕЗОЛЮЦІЇ
Дванадцятого Конґресу Українців Америки

що відбувся в Ню Йорку, в готелі „Амерікана", у днях 8, 9 і 10 жовтня 1976 року

— у 200 ліття Американської Революції і Незалежности,
— у 100-ліття поселення українців на землі Вашінгтона.

4

а) кожна працююча родина повинна платити щонайменше $25 річно, при чому в цю суму буде включено $5 річної вкладки на потреби СКВУ;

б) емерити та особи без сталого заробітку платять по $10 річно, а хто не в силі — тільки добровільний даток;

в) студенти — мінімальну суму $2 річно;

г) кожна екзекутива центральної крайової організації — не менше як $150;

д) кожна інша організація — не менше як $25.

Організації вплачують свої річні вкладки до СКВУ на підставі статуту СКВУ.

II. Фінансова Комісія закликає всі українські Братські Союзи, Кредитівки, Щадниці й інші фінансові установи значно збільшити свої пожертви на потреби УККА.

III. Фінансова Комісія уважає, що нашою метою повинно бути, щоб усі працюючі українські громадяни і громадянки стали постійними платниками Українського Народного Фонду і тим запевнили б фінансову базу для праці УККА.

IV. Беручи до уваги, що українське шкільництво має поважні і дуже відповідальні завдання, Фінансова Комісія рекомендує УККА збільшити фінансову підтримку Шкільної Ради згідно з її вимогами та конкретними потребами.

V. У зв'язку із заплянуванням заснування Українського Інформаційного Центру УККА в столиці ЗСА, Вашінгтоні, Фінансова Комісія XII Конґресу рекомендує і і доручає нововибраній Екзекутиві УККА скликати по можливості якнайскорше ширшу фінансову комісію, яка заплянувала б збірку пожертв до Спеціяльного Фонду для постійного фінансування цього Центру у Вашінгтоні.

VII. У ПРОФЕСІЙНИХ СПРАВАХ

Під час сесії Професійної Комісії схвалено такі резолюції:

1. Постійно стежити за подіями в Україні і ставати в обороні української мови, культури та науки. Провадити акцію в обороні переслідуваних українських патріотів на рідних землях.

2. Інтенсивно анґажувати українську молодь в Америці до своїх товариств і пляново активізувати діяльність її організацій.

3. Включати поодиноких членів в американське політичне життя на льокальній базі і в такий спосіб поширювати свої впливи на політичні чинники та публічну опінію.

4. Дбати про конструктивну участь професіоналістів у громадських установах та організаціях.

5. Стежити за професійними одиницями, які здобули поважні позиції в американському професійному й науковому світі, притягати їх до зорганізованого українського життя та використовувати їхній вплив і престиж для поширення доброї слави українського імени та симпатій до українців серед американського суспільства.

6. Подбати про забезпечення на майбутність ефективного проводу в українській громаді. В тому напрямі Професійна Комісія пропонує влаштовування програмових і вишкільних семінарів для вивчення метод і техніки громадських провідників.

VII. У ЦЕРКОВНИХ СПРАВАХ

XII Конґрес Українців Америки, розглянувши трагічне положення Українських Церков в Україні і ствердивши непохитність і відданість українського народу до віри і традиції своїх батьків, не зважаючи на нищівну політику московського окупаційного режиму в Україні:

1. Вітає Його Блаженство Йосифа Першого, Патріярха Української Помісної Католицької Церкви та Кардинала Вселенської Католицької Церкви та висловлює Йому щиру подяку за його многомовний привіт нашому Конґресові, який звучить:

„Світлий Конґресе УККА!

„Злука всіх проводів Товариств у Вашому Конґресі стає могутнім чинником у нашому церковному і національному житті. Треба зневтралізувати всі розбіжності й вказати один спільний напрям в остаточному діянні для всіх, і це буде великий подвиг в нашому житті. Дай Боже, щоб Ваш Конґрес увінчався якнайкращими успіхами та й вказав дороговказ для всього Українського Народу.

„Не маючи змоги брати участи особисто, пересилаю оцим наше Патріярше Благословення.

„Благословення Господнє на Вас!

„Йосиф, Патріярх".

2. Вітає Первоієрархів і Владик Українських Православної й Католицької Церков та Провід Українських Протестантських Церков, та дякує їм за тісну співпрацю з УККА в ділянці оборони прав людини в Україні та Церкви і Віри українського народу.

3. Закликає всю українську спільноту всіми доступними засобами підтримувати змагання українського народу за людське право свобідного вірування в Бога, а особливо в цьому році, який СКВУ проголосив „Роком Оборони Церкви й Віри в Україні".

4. Закликає до об'єднаної співпраці Ієрархій, духовенства й мирянства у змаганнях Українських Церков за їх самоуправлення.

5. З признанням відзначує всенародну акцію патріяршого руху, яку очолюють в ЗСА Рада Українських Організацій за Патріярхат Помісної УКЦеркви та Крайове Товариство за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, які особливо причиняються для підтримки Владик у їх заходах завершення УКЦеркви патріярхатом.

IX. В СПРАВІ ДЕКОЛОНІЗАЦІЇ СССР

XII Конґрес УККА переконаний, що Спеціяльний Комітет Про Положення Щодо Здійснювання Декляраціі про Надання Незалежности Колоніяльним Країнам і Народам досягнув від 1962 року багато, сприяючи справедливим прагненням багатьох народів під чужим пануванням;

вірить, що Декларація про Деколонізацію з 1961 року і створення Спеціяльного Камітету в Справі Деколонізації в 1962 році стали для багатьох народів маяком надії; що принципи деколонізації, самовизначення і національної суверенности були підняті на світову скалю і що Об'єднані Нації зобов'язалися їх здійснювати і дотримувати;

свідомий того, що в 1976 році виринуло чимало питань бездіяльности Спеціяльного Комітету в Справі Деколонізації протягом п'ятьнадцяти років у відношенні до найбільшої і наймогутнішої імперії — совєтської Росії;

занепокоєний, що Генеральна Асамблея, Комісія Людських Прав і Спеціяльний Комітет Деколонізації відмовилися виступати проти масових і грубих порушень Загальної Декляраціі про Людські Права, Міжнародного Договору про Політичні і Громадянські Права і Декляраціі про деколонізацію совєтсько-російським режимом;

вважає, що селективна мораль при застосуванні цих декляраций і договорів не тільки завдає шкоди принципам цих документів, але і самим Об'єднаним Націям, щобільше: ставить під сумнів, компромітує і підриває саму основу, з якої державні народи виводять свої суверенні права;

твердить, що український нарід, один із найбільш жорстоко гноблених народів, який в 1921 році поневолила совєтська Росія, але який в 1941 році створив свій незалежний революційний Уряд, і знову попав під совєтсько-російське ярмо — цей нарід і нині змагає до відновлення вільної й незалежної української держави;

заявляє, що наявність в Україні боротьби за національне визволення та проти придушування найосновніших прав народу совєтсько-російським колонізатором зобов'язує Об'єднані Нації, як установу міжнародної справедливости, а Спеціяльний Комітет зокрема, застосувати ці декляраціі до України.

(Продовження буде)

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 24-го до 28-го травня 1976 р. на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(2)

Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

СОЮЗІВКА

Вже другий рік підряд Союзівка виявила новий рекорд у прибутках. Хоча видатки були також вищі, проте готівковий дефіцит був тільки 6,000 дол., зредукований з 22,000 дол. у 1974 р. Тому, що наш баланс на початку року становив 20,000 дол., не було потреби брати зачет від УНСоюзу. Тимчасову позичку на 20,000 дол., зроблену перед літнім сезоном, сплачено в цілості впродовж року.

Зріст прибутків на 32,000 дол. у порівнянні з 1974 роком прийшов головно з винайму кімнат та продажу харчів. Видатки зросли у зв'язку з вищими коштами на харчі, електрику, газ і оливу, податки, забезпечення, утримання дому, платні та оголошення. Коло 31,000 дол. інвестовано в основних ремонтах, меблях і виряді. Це було на 14,000 дол. менше, як у попередньому році.

У цілості рік був дуже успішним. Пан Володимир Квас і його штаб виконали надзвичайно свою працю, вдоволяючи вимоги великої більшости наших гостей, які були надзвичайно вдоволені вигодами, влаштуваннями, харчем, як теж товариськими імпрезами, концертами, культурними програмами і спортовими акціями. Ми обслуговували більше осіб і багато з них були там вперше. Участь у тенісових змаганнях та в дитячій оселі більш менш та сама, що в попередньому році. 43 молодих людей у віці 12 до 18 років зареєструвались до теніса. Були між ними 23 юнаки і 21 дівчина. Дитячий табір для малят у віці 7-12 років відкрився в червні з 22 хлопцями. Після трьох тижнів прийшла черга на 28 дівчаток. Табором керувала пані Стефанія Гавриляк. Ми були дуже вдоволені її наглядом у таборі та її поведінкою з дітьми.

Освітні курси були в минулому році надзвичайно успішними. Ми мали 20 дівчат та 11 хлопців з 12 стейтів, Канади й Венесуелі. В наслідок несподіваного конфлікту з його університетськими обов'язками, проф. Володимир Бакум, директор курсів, не міг бути з нами. Його пост зайняла пані Христина Принада Демиденко, яка в попередньому році була помічницею директора. Вона знаменито вив'язалась з обов'язків. Педагогічний склад охоплював Михайла Бурика, Віру Зальвак і Любу Мостову. Д-р Мирон Куропась й інші були викладачами-гістьми.

Оплати і ціни на Союзівці помірковані і в більшості випадків нижчі від існуючих в тій околиці подібних осель. Ми завели в минулому році, як і в попередньому, тільки незначну підвишку цін, щоб тільки покрити деякі підвищені кошти адміністрації. З уваги на щораз більшу популярність Союзівки в усіх колах нашого членства, треба добре призадуматися над конечністю значного збільшення числа кімнат та їдальні. Я повернуся до цієї теми ще в ході дискусії.

SOYUZIVKA

For the second year in a row Soyuzivka established a new record for income. Though expenses were also higher, our cash flow deficit was only $6000 reduced from $22,000 in 1974. Since our cash balance at the beginning of the year was over $20,000 there was no need for an advance from Soyuz. A temporary loan of $20,000 that was made before the summer season was repaid in the fall of the year.

The $32,000 increase in income over 1974 was primarily from room rentals and food sales. Expenses rose due to the higher cost of food, electricity, gas and fuel, taxes, insurance, housekeeping, wages, and advertising. Approximately $31,000 was invested in capital improvements and furniture and equipment. This was $14,000 less than in the previous year.

The year in entirety was highly successful. Mr. Walter Kwas and his staff did a superb job in satisfying the demands of the great majority of our guests who also were well pleased with our facilities, accommodations, and food as well as with the social events, concerts, cultural programs, and sports activities. We served more people and many for the first time. Attendance at the Tennis and Childrens' Camps were approximately the same as last year. Forty-three young people between the ages of 12 and 18 registered for tennis. This included 22 boys and 21 girls. The Childrens Camp for ages 7 to 11 opened in June with 22 boys. After three weeks they were replaced by 28 girls. The camp was directed by Mrs. Stephanie Hawrylak. We were very pleased with her supervision of the camp and her rapport with the children.

The Cultural Courses were exceptionally successful last summer. We had 20 girls and 11 boys from twelve states, Canada and Venezuela. Because of an unexpected conflict with his University duties, Prof. Wolodymyr Bakum the Director of the Courses was unable to be with us. His post was taken over by Mrs. Christine Prynada Demydenko who had been the assistant director the year before. She filled the position superbly. The permanent teaching staff included Michael Buryk, Vera Zelwak, and Luba Mostovy. Senator Yuzyk, Dr. Muron Kuropas and others were guest lecturers.

The rates and prices at Soyuzivka are moderate and in most cases well below the prevailing schedules in our area. We made modest increases in some charges last year and again this year but only to cover some of the higher operating costs. Our prices make it possible for our lower income families to fully enjoy all the facilities that we have at our resort. In view of the growing popularity of Soyuzivka by all age groups in our membership, it will be necessary to seriously consider a major expansion of our housing and dining accommodations. I shall bring this matter up for further discussion at this meeting.

INCOME & DISBURSEMENTS SOYUZIVKA, KERHONKSON, N.Y.
Comparative Statement

	1974	1975	Increase or Decrease
INCOME			
Room & Food	$225,975.61	$255,476.38	29,500.77
Bar	66,827.44	66,661.97	- 165.47
Gift Shop	33,535.48	35,620.23	2,084.75
Snack Bar	15,525.81	15,384.69	- 141.12
Miscellaneous	1,973.46	1,756.52	- 216.94
Sales Tax Collected	14,872.04	16,300.24	1,428.20
Total Income	$358,709.84	$391,200.03	32,490.19
DISBURSEMENTS			
Food	$ 59,177.01	$ 68,306.18	9,129.17
Bar	28,530.84	28,914.55	383.71
Snack Bar	11,620.11	11,841.91	221.80
Gift Shop	22,173.73	21,302.56	- 871.17
Kitchen & Dining	4,042.57	4,035.72	- 6.85
Housekeeping	12,649.00	15,780.65	3,131.65
Wages - Net	71,640.36	73,462.67	1,822.31
Taxes on Wages	25,690.84	28,696.51	3,005.67
Electric, gas & fuel	25,917.09	29,186.51	3,269.42
Maintenance repairs	18,262.95	18,617.24	354.29
Real Estate Taxes	19,799.75	21,917.94	2,118.19
Insurance	7,975.10	10,723.50	2,748.40
Transportation	2,160.91	2,542.69	381.78
Telephone	3,387.98	3,458.36	70.38
Office Supplies	1,309.25	1,271.49	- 37.76
Legal Expenses	739.34	500.00	- 239.34
Refunds	763.40	1,312.13	548.73
Entertainment	1,761.84	1,479.24	- 282.60
Advertising	1,308.69	3,060.96	1,752.27
Bank Charges	-----	838.65	838.65
Hospitalization	1,802.79	2,144.12	341.33
Sales Tax	14,767.98	16,447.35	1,679.37
Capital Improvement	38,303.23	22,823.06	- 15,480.17
Furniture & Equipment	6,970.10	8,565.08	1,594.98
Total Disbursements	$380,754.86	$397,229.07	16,474.21

SUMMARY:

	1974	1975	Increase or Decrease
Total Income	$358,709.84	$391,200.03	32,490.19
Total Expenses	380,754.86	397,229.07	16,474.21
Balance	$-22,045.02	$- 6,029.04	16,015.98

НОВИЙ БУДИНОК НАШОЇ ЦЕНТРАЛІ

Рік тому я звітував, що наш новий будинок централі — це наша найбільш турботлива проблема. У цій справі прийшла зміна на краще. У цьому році, мабуть, навіть наші найсуворіші критики признають, що маємо на майбутнє розмірно добру інвестицію. У минулому році я звітував також, що адміністраційний дефіцит будинку сягатиме близько 150,000 дол., та що в 1976 році ми зможемо покрити всі кошти з комірного за винаймлені приміщення та що залишений невеликий баланс можна буде вжити на заплату відсотків від позички, або на зменшення тієї позички. Це передбачення виправдалося. Дохід з комірного у 1975 році був 589,000 дол., і цього не було досить, щоб покрити всі кошти, тому постав дефіцит, не рахуючи відсотків від нашої позички, на 148,636 дол. У 1976 році, основуючись на теперішньому стані винайманих приміщень, дохід з комірного переступить один мільйон дол. і, як ми передбачували в минулому році, залишить нам баланс понад 200,000 дол., з якого можна буде або зменшити наше заборгування або заплатити відсотки. У 1977 році, базуючись на існуючих умовах винайму, наш дохід з комірного становитиме коло 1,435,000 дол., і дозволить вжити коло 500,000 дол. на наші власні цілі.

На нинішній день маємо такі порожні приміщення: одну велику крамницю; 4,500 кв. стіп на 11 поверсі; і 12-ий поверх. Приготовляємо умову винайму крамниці на ресторан і вона повинна бути готова в часі цієї річної наради. Один з наших головних комірників просив нас затримати на короткий час для них 12-ий поверх, тому, що вони призадумуються над поширенням своїх аґенд. Маємо багато заінтересованих у вільнім приміщенні на 11 поверсі. Комірне за це приміщення перевищує 200,000 дол. річно. Комірне за всі винаймлені приміщення в будинку принесуть кругло 1,650,000 дол. Ця сума не охоплює вартости комірного за приміщення, що їх займає Головна Канцелярія УНСоюзу на партері, мезаніні, 2 і 3 поверхах.

Під кінець року інвестиція в наш будинок, зроблена позичкою для будівельної корпорації, сягала 8,192,270 дол. В додатку маємо однорічні позички, платні до 31 грудня 1976 року, у Коммершел Траст Компані в Ню Джерзі на 2,400,000 дол. та у Фирст Джерзі Нешенел Бенк на суму 1,200,000 дол. Платимо відсотки за основною стопою 6¾ відс. У Коммершел Траст і такий сам відсоток плюс ½ відс. до Джерзі Банку. Ці відсотки такі низькі, бо вони ґарантовані вартісними паперами Союзу вартости 2,500,000 дол. Таке домовлення було сприйнятливе для Департаментів Забезпечень в Ню Йорку і в Ню Джерзі. Маємо теж позички від наших членів, що зросли до суми 1,245,000 дол. Термін цих позичок на 8 відсотків припадає на жовтень 1979 р. Будемо приймати дальше такі позички, щоб сплачувати наші банкові позички. Коли не отримаємо достаточної суми до кінця цього року, то будемо старатися позичку на перший морґедж, щоб сплатити зобов'язання супроти банків.

Пригадую, що в минулому році ми переговорювали з Централею Українських Кооператив Америки про позичку 5,000,000 дол., як перший морґедж, на 8 відс. Централя погодилася дати таку позичку, якщо затвердить її Крайова Адміністрація Кредитових Спілок у Вашинґтоні. Але під кінець літа відмовлено дати таку згоду. Тоді виринула конечність звернутися до банків за тими позичками. На цьому місці хочу подякувати прилюдно п. Дмитрові Григорчукові з Централі Українських Кооператив Америки за його ентузіястичний і прихильний підхід до наших старань на позичку. Він та адвокат Іван Флис, наш заступник головного предсідника, витратили багато часу й заходів для переведення тієї трансакції. Хочу подякувати також Кредитовій Спілці „Самопомочі" в Ню Йорку за уділення нам короткотермінової позички на 1,000,000,000 дол., коли нам треба було тієї суми. Ми вдячні кредитівкам „Самопомочі" в Йонкерсі й Рочестері за їх готовість взяти участь в уділенні нам позички, як би вона була апробована.

Продовжуються розмови з фінансовими установами щодо набуття позички на перший морґедж у висоті 4 до 5 мільйонів дол. на 8 відс. на час від 5 до 10 років і таку позичку будемо потребувати під кінець року. Маємо дані, що таку позичку можна би дістати, але на 9½ відс., однак уважаємо, що це некорисні для нас умови. Якщо, як згадано, значно зросла б позичка від наших членів, то ми не потребували б морґеджової позички.

Арбітраж спору між нами та будівельним контрактором Маскареллі закінчився в грудні мин. року, а в січні ц. р. проголошено його рішення. Трибунал признав названій фірмі суму 473,509 дол.; субконтракторам суму 427,350 дол., а нам суму 55,616 дол. Наш адвокат Теодор Ґайзер з фірми МекЕлрой, Корнель Фолі і Ґайзер з Нюарку, Н. Дж. порадив нам виплатити названій фірмі признаних їй 473,509 дол., менше признану нам суму, себто 416,893 дол. разом з балянсом первісної умови, якого ми йому не виплатили були, а який становив 285,505 дол. Суму 702,398 дол. виплачено фірмі Маскареллі 2 лютого 1976 р. Наш адвокат порадив нам оспорювати рішення в справі субконтракторів та зголосити проти того присуду відклик, що його він зобов'язався зробити, застерігши собі заплату у висоті 25 відс. від суми на яку первісний присуд буде поменшена. Якщо суд не зменшить взагалі тієї суми, признаної субконтракторам, то ми маємо заплатити тільки судові кошти адвоката, які становитимуть не більше як 3,000 дол. Ми уповноважили адвоката повести судові заходи за уневажнення присуду щодо виплачення коштів субконтракторам.

NEW HEADQUARTERS BUILDING

A year ago I reported that our new building was our most troublesome problem. There has been a change for the better. This year it appears that even our severest critics concede that we have a reasonably good future investment. I also reported last year that the operating deficit for the building will range in the vicinity of $150,000 and that in 1976 we could expect to cover all costs out of rental income and have a small balance left that could be applied to interest on our loan or to the reduction of that loan. It is working out that way. Rental income in 1975 was $589,000 which was not enough to cover all our costs and resulted in a deficit, not counting interest on our loan, of $148,636. In 1976, based on present occupancy rental income will exceed $1,000,000 and, as forecast last year will leave us with a balance in excess of $200,000 for either reducing our loan or paying ourselves interest. In 1977 rental income based on existing leases will approximate $1,435,000 and will make available about $500,000 for our use.

At present, we have the following vacancies: the large store; 4,500 square feet on the 11th floor; and the 12th floor. We are preparing a lease for the store to be occupied by a restaurant and this should be closed by the time of the Annual Meeting. One of our main tenants has asked us to hold the 12th floor for them for a short time because they are considering expanding. We have a number of prospects interested in the remaining space on the 11th floor. The rental value of the vacant space is in excess of $200,000. Fully occupied our gross rentals will total aproximately $1,650,000. This does not include any rental value for space occupied by Soyuz and Svoboda on the ground floor, mezzanine, and the 2nd and 3rd floors.

At the end of the year Soyuz's investment in our building represented by a loan to the building corporation amounted to $8,192,270. In addition we have one year bank loans to December 31, 1976 with the Commercial Trust Company of New Jersey in the amount of $2,400,000 and with the First Jeersy National Bank in the amount of $1,200,000. We pay the prime interest rate of 6¾% to Commercial Trust and the prime rate plus ½% to First Jersey. These rates are low because they are secured by a pledge of Soyuz securities in the amount $2,500,000. This arrangement was acceptable to the New Jeersy and the New York Insurance Departments. We also have loans from members that had increased to $1,245,900. These loans bearing 8% interest fall due in October, 1979. We will continue to accept such loans, so as to pay off our bank loans. If we do not receive a sufficient sum by the end of this year we will arrange a first mortgage loan to pay off the banks.

You will recal that last year we were negotiating with the Ukrainian National Credit Union Association for $5,000,000 first mortgage loan at 8%. The Association had agreed to make this loan subject to the approval of the National Credit Union Administration in Washington. The approval was denied in the latter part of the summer. It was then necessary to arrange the above mentioned bank loans. At this time I again want to go on record thanking Mr. Dmytro Hryhorchuk of the Ukrainian National Credit Union Association in Chicago for his enthusiastic and wholehearted support of the proposed Credit Union loan to us. He and Dr. John Flis, our Supreme Vice President, devoted a great deal of time and effort in the long and arduous attempt to consumate this transaction. I also want to thank the Self-Reliance Credit Union in New York City for advancing a short term loan of $1,000,000 when we needed it. We are grateful to the Self-Reliance Credit Union in Rochester and Yonkers for their eager willingness to participate in the loan transaction, had approval been obtained.

Discussions are continuing with financial institutions for a first mortgage loan of $4 to $5,000,000 at an interest rate of 8% for a term of 5 to 10 years which we may need by the end of the year. There are indications that such loans could be obtained at an interest rate of 9¼% but we feel this is too high for the type of loan we want. If, as already stated, the loans from our members increase substantially we may not need a mortgage.

The arbitration proceedings that we were involved in with Jos. L. Muscarelle Company, the building contractor, were completed last December and an award was made in January of this year. The tribunal awarded Muscarelle the sum of $473,509; the sub-contractors the sum of $427,350; and we were awarded $55,616. Our attorney, Mr. Theodore W. Geiser of McElroy, Connell, Foley & Geiser of Newark, N.J. advised us to pay the award of $472,509, less the award made to us or the sum of $416,893 together with the balance still due on the original contract, which we had held back, of $285,505. The sum of $702,398 was paid to Muscarelle on February 2, 1976. Our attorney further advised us to challenge the sub-contractors award and agreed to undertake such legal proceedings on a contingent fee of 25% of the amount that the award is reduced. If there is no reduction and we have to pay the full amount of the award there will be no fee for legal services and we would be obligated for out-of-pocket expenses which, in the judgement of Mr. Geiser, will not exceed $3,000. We authorized the attorneys to take the necessary legal action to have this award dismissed.

ЗАГАЛЬНІ СПРАВИ

Виявляється, що з кожним дальшим роком наші урядовці і члени займаються щораз ширшою діяльністю в З'єднаних Стейтах і Канаді. Високо у черзі подій стояла боротьба за людські права та допомогова акція у користь наших переслідуваних братів в Україні. Комісія людських прав у Секретаріяті Світового Конґресу Вільних Українців, яку очолює сенатор Павло Юзик, наш директор на Канаду, проводила тим нашим заходам. В наслідок надзвичайно великого натиску, робленого на Москву відомими у широкому світі науковцями, видатними політичними діячами, духовниками, професійними організаціями, державними чинниками і такими чинниками, як Світовий Конґрес Вільних Українців, Український Конґресовий Комітет Америки, Комітет Українців Канади, — один із видатних українських дисидентів, Леонід Плющ з родиною був у січні цього року звільнений совєтами. Цей успіх повинен підбадьорити наших людей до посилення заходів у користь все ще ув'язнених наших братів.

Наш Союз впродовж минулого року рішуче підтримував Світовий Конґрес Вільних Українців, Український Конґресовий Комітет Америки, Комітет Українців Канади і Український Американський Допомоговий Комітет в їхній діяльності, включно із їхніми грошовими збірками. Наші члени з ентузіязмом підтримували День Української Незалежности та Тиждень Поневолених Народів в усіх своїх громадах. Багато наших урядовців і членів активно заанґажовані у підготові в цьому році до відзначування в різних частинах країни ювілею 200-ліття Америки. Один із найамбітніших Комітетів у цьому ділі є Комітет у Філядельфії, що його очолює наш головний контролер д-р Іван Скальчук. Наш заступник головного предсідника адвокат Іван Флис є головою такого Комітету у Ню Йорку, який теж виготовив широку програму, що підкреслить українську спадщинність та український вклад у розвиток нинішнього стану, існуючого в Америці.

GENERAL

It seems that with each passing year our officers and members become involved with an ever-expanding agenda of activities in the United States and Canada. Last year was no exception. High on the calendar of events was the human rights struggle and the world-wide efforts to help our persecuted brethren in Soviet Ukraine. The World Congress of Free Ukrainians Human Rights Commission, headed by Senator Paul Yuzyk, our Director for Canada, spearheaded such Ukrainian efforts. As a result of the tremendous moral pressure exerted on Moscow by world famous scholars, prominent political leaders, churchmen, professional organizations, governnmental officials, and groups such as the World Congress of Free Ukrainians, the Ukrainian Congress Committee of American, and the Canadian Ukrainian Committee, one of our prominent Ukrainian dissidents, Leonid Plyushch and his family were released by the Soviets in January of this year. This success should inspire our people to increase their efforts on behalf of those still imprisoned.

Our Association throughout the year strongly supported the World Congress of Free Ukrainians, the Ukrainian Congress Committee of America, the Canadian Congress Committee, and the United Ukrainian American Relief Committee in their activities including the fund drives. Our members enthusiastically backed the Ukrainian Independence Day and Captive Nations Week programs in all our communities. Many of our officers and members were involved in the preparation for this year's Bicentennial programs in various parts of the United States. One of the most ambitious committees among our groups is in Philadelphia and is headed by Supreme Auditor Ivan Skalchuk. Our Supreme Vice President, Dr. John O. Flis is chairman of the New York City committee which also has organized an extensive all-inclusive program that will stress our Ukrainian heritage and the Ukrainian people's contribution to the development of and present welfare of America.

На наших минулорічних нарадах ми вирішили були, що Союз має спонзорувати два такі ювілейні святкування, одно в день роковин у Шамокіні й друге у відповідний день в пізнішій порі року. Ми перевели надзвичайно успішний дводенний фестиваль української музики, пісні і танку у новій середній школі в околиці Шамокіну в суботу і неділю 21-го і 22-го лютого 1976 р. Програма того фестивалю стрінулась з ентузіястичним схваленням однаково в українців, як не-українців і нам загально гратулювали з приводу тієї імпрези.

Ми плянували другу подібну імпрезу на серпень цього року в Амблері у Пенсильванії. Ми виреклися цього пляну з уваги на високі кошти та можливий конфлікт з плянами подібних святкувань у Філядельфії у тому самому часі.

З початком цього року я відвідав разом з іншими українськими репрезентантами Каліфорнійський університет у Берклі у зв'язку з пляном встановити у тому університеті постійні студії українознавства. На жаль, ця справа не поступила вперед, але вона завжди актуальна. Я був також приявним на конференції у Вашінгтоні, скликаній Білим Домом для обміркування етнічних проблем.

Мою дружину і мене вшанував Комітет Крайового Канадського Фестивалю і нас проголосили як „господаря" і „господиню" на 10-му Фестивалі, який відбувся 31 липня та 1-3 серпня 1975 р. у Давфині, Манітоба. Ми отримали таку саму почесть у 1973 році. Як у минулих роках,так і тепер наш Союз спонзорував церковну маніфестацію під гаслом Хрест Волі у Валлі Ривер, Манітоба, де вшановується пам'ять українських канадських піонерів. Сенатор Павло Юзик, наш директор на Канаду, був головним промовцем після тамошніх церковних відправ. Приявним був там також п. Іван Геврик, який влаштував наш кіоск на фестивалі у Давфині.

У нашому головному будинку відбулися 1 квітня 1975 р. наради 4-ох українських братських Союзів. Ми гарно перевели день на обміркуванні наших спільних проблем та обов'язків супроти громади. Питання злуки Союзів було загально заторкнене, але воно не знайшло великого захоплення.

Впродовж року наші головні урядовці та члени брали активну участь у братських конґресах на крайовому й льокальному рівнях. Наш головний касир, пані Уляна Дячук, головний радний Тарас Шмаґала і я взяли участь у Крайовому Братському Конґресі Америки в Сінсінаті, Огайо, у вересні мин. року. Конґрес привітала пані Марія Бобечко, президент стейтового Братського Конґресу в Огайо. Пані Бобечко є нашою репрезентанткою в стейтовому Братському Конґресі від багатьох літ. Одним з головних промовців на тому Конґресі був сенатор Роберт Тефт мол. Його приявність зорганізував п. Шмаґала, який очолює бюро сенатора в Клівленді в Огайо. Я був членом Програмової Комісії Конґресу та промовляв на Конґресі про значення американського прапору для нашого Союзу та наших членів.

Наші члени були активними і брали участь у стейтових Братських Конґресах у стейтах Ню Джерзі, Пенсильванія, Ню Йорк, Огайо, Мічіґен, Ню Інґленд, Мериленд, Дистрикт Колюмбії, Ілиной і Міссурі. Ті конґресові зібрання дають першорядну нагоду нашим людям знайомитися з діяльністю інших братських організацій та навчитися з першої руки, як вони розв'язують свої поточні проблеми.

Ми отримали коло 150 прохань на стипендії і наша Стипендійна Комісія признала 95 стипендій університетським студентам разом на суму 15,900 дол. Це на 31 більше, як було в попередньому році. Висота індивідуальних признаних стипендій така: 5 по 500.00 дол., 10 по 300.00 дол. 24 по 200.00 дол. і 56 по 100.00 дол. Основними критеріями для признання стипендії були такі передумови: фінансова потреба, осяги в студіях, предмет студій та участь у громадському житті.

Полус Гук Таверс, 23-поверховий мешкальний будинок при 100 Монтґомері вул. в Джерзі Ситі, в якому ми є власниками на 60 відс., принаджує далі людей, які шукають помешкання. Маємо там коло 40 українських комірників, які користуються повною, або частинною знижкою. Чотири члени нашого Союзу затруднені там, включно з менаджером будинку і суперінтендентом. Адвокат і два бухгальтери того будинку є також нашими членами. В останньому році та будівля заплатила УНСоюзові 7,600 дол. за телефони, поштові оплати, бюрове приладдя та бюрові видатки і обслугу. Біля 9,000 дол. належиться ще „Свободі" за службу в ділянці публічних зв'язків та оголошення, зв'язані з винаймом помешкань у цій будівлі.

ВИСНОВКИ

В минулому році я звітував на цьому зібранні, що з ходом року Союз зростатиме щораз сильніше. Як передбачено, ми йшли вперед фінансово, збільшивши наш дохід від членських вкладок та зменшивши видатки. Наша надвишка зросла до близько 300,000 дол. Справа винайму приміщень у нашому головному будинку значно покращала і будинок зайнятий тепер на 90 відс. До кінця цього року ми повинні винайміти решту. Союзівка осягнула новий шпиль у загальних прибутках та в обслуговуванні наших членів й інших гостей. Всі познаки вказують на те, що цей рік буде ще кращий.

Але ми мали й розчарування. Я помилявся, коли заповідав покращання наших організаційних старань. Замість цього, ми мали дуже бідний рік, хоча населення зросло, зросла громадська активність, зросла популярність українських студій, мистецтва й музики та воскресло сильне почуття етнічности. На жаль, напрямок вниз тривав надалі також в перших чотирьох місяцях цього року. Ми втрачаємо ґрунт під ногами в наслідок поганих метод діяння та витрачання енергії на недоцільні речі. Обов'язково потрібна зміна. Маємо обов'язок знайти на цьому нашому зібранні розв'язку, яка доведе нас до кращих вислідів, коли будемо робити підсумки і балянс цього року. Ця проблема вимагає від нас найбільших зусиль і я наполегливо апелюю до Вас, щоб ми взялися за це діло з посвятою та рішучістю.

В загальному наш Союз пережив минулий дуже важкий рік у розмірно доброму стані. Ми добре служили нашим членам та щедро й захоплено підтримували діяльність у громадах. Ми зробили поступ у минулому році і всі познаки вказують на те, що ще більший поступ зробимо в майбутньому.

At our meeting last year we authorized two Bicentennial celebrations to be sponsored by Soyuz, one in Shamokin on our anniversary date, and the other at a suitable place later in the year. We had a very successful two-day festival of Ukrainian songs, music, and dance at the new Shamokin Area High School on Saturday and Sunday, February 21 and 22, 1976. The program was received with great enthusiasm by both Ukrainians and non-Ukrainians and we were highly complimented for presenting it.

We planned a second program for August in Ambler, Pa. However, it was decided to cancel this event because of the costs and possible conflict with similar programs in Philadelphia at about the same time.

Early last year I visited the University of California at Berkeley together with other Ukrainian representatives for the purpose of setting up a plan with the University officials for the establishment of Ukrainian studies at the University. Unexpectedly no progress was made but the matter is still pending. I also attended a conference in Washington called by the White House to discuss Ethnic problems. One of the panelists was Dr. Myron Kuropas, who now is a special assistant to the President on Ethnic Affairs.

My wife and I were again honored by the Canadian Ukrainian National Festival Committee when we were named Hospodynia and Hospodar of the 10th festival which took place July 31-August 1, 2, and 3, 1975. We had previously enjoyed this privilege in 1973. As in prior years Soyuz sponsored a religious service at the Cross of Freedom in Valley River, Manitoba dedicated to the memory of Ukrainian Canadian pioneers. Senator Paul Yuzyk, our Director for Canada, was the main speaker after the services. Mr. John Hewryk, who set-up our booth at the Festival in Dauphin, was also present.

A meeting of representatives of the four Ukrainian fraternals was held in our office on April 1, 1975. We spent a pleasant day discussing our mutual problems and our community responsibilities. The topic of [illegible] of our Associations was touched upon in a gene[illegible]d with little enthusiasm.

During the year our supreme officers and members took an active part in fraternal congresses on national and state levels. Our Supreme Treasurer, Mrs. Ulana Diachuk, Supreme Advisor Taras Szmagala, and I attended the National Fraternal Congress of America annual meeting in Cincinnati, Ohio last September. The Congress was greeted by Mrs. Mary Bobeczko, as president of the Ohio State Fraternal Congress. Mrs. Bobeczko has been our representative to the Ohio State Congress for several years. One of the main speakers at this annual affair was Senator Robert Taft, Jr. His appearance was arranged by M. Szmagala who heads the Senator's office in Cleveland, Ohio. I served on the Program Committee of Congress and also addressed the Congress on what the American flag means to our Association and to our members.

Our members were active in and attended state congresses in New Jersey, Pennsylvania, New York, Ohio, Michigan, New England, Maryland-District of Columbia, Illinois, and Missouri. These Congress sessions present excellent opportunities for our people to become acquainted with fraternalists of other societies and to learn from them at first hand how they are confronting their everyday problems.

We received approximately 150 scholarships applications and the Scholarship Committee awarded 95 scholarships to university students totalling $15,900. This was 31 more than the year before. The amounts of the individual grants were as follows: 5 for 500; 10 for $300;; 24 for $200; and 56 for $100. The basic tests for granting a scholarship were: financial need, grades, subject studied: and participation in community activities.

Paulus Hook Towers, the 23-story apartment building at 100 Mongtomery Street, Jersey City, N.J., that we are 60% owners of, continues to be an attractive place to live. We have over 40 Ukrainian tenants most of whom are receiving either full or partial subsidy assistance. Four of our members are employed in the project including the manager and the building superintendent. The attorney and the accountant for the project are our members. Last year the project paid $7,000 to Soyuz for telephone, postage, stationery, office expenses and other services. About $9,000 is still due Svoboda for public relations services and advertising connected with the renting of the apartments.

CONCLUSION

Last year I reported to this meeting that Soyuz would grow stronger as the year progressed. As predicted, we moved ahead finincially by increasing our dues income and holding down expenses. Our surplus rose by nearly $300,000. The renting of space in our headquarters building improved considerably and we are now 90% occupied. We should be fully rented by the year end. Soyuzivka reached a new high in total income and in service to our members and their guests. Indications are that this year will be better.

But we also had disappointments. I was wrong in predicting an improvement in our organizing efforts. Instead we had a very poor year despite a growing population, increased community activities, expanding popularity of Ukrainian sttudies, art, and music, and a strong reawakening of ethnicity. Unfortunately the downward trend has continued into the first four months of this year. We are steadily losing ground because of procedural weaknesses and misdirected energies. A change is imperative. It is incumbent upon us at this gathering to map out a solution that will lead us to better results during the balance of this year. The problem needs our efforts and I strongly urge that we address ourselves to it with vigor and determination.

In general our Association completed a most difficult year in reasonably good condition. Our members were served well at a low cost and we were generous and enthusiastic in support of community activities. We made progress during the year and all indications are that we will do better in the future.

Головний предсідник Йосип Лисогір в доповненні до друкованого звіту подав наступне: Мій звіт друкований в обох мовах і я не буду його тут читати, тільки дам перегляд деяких його точок, та дещо в них підкреслю, доповню, або вияснию. Як предсідник, я мав обов'язок допильнувати виконання обов'язків та постанов статуту і резолюцій та рекомендацій. Тому переглядаючи поодинокі ділянки саме на те зверну увагу.

Минулий рік був повторенням 1974-го року з економічною кризою, яку пережили теж братські організації. Відбилася ця криза в нас не так на інвестиціях, хоч і там ми понесли деякі втрати, але на приєднуванні членів. Багато наших членів втрачали працю і це відбилося на стані нашого членства. Все таки українська група пережила цю кризу краще, як інші етнічні групи, бо українці, це такий народ, що завжди дасть собі раду, чи то в соціяльній революції, чи в економічній, чи в інших клопотах.

В членстві ми не здобули того, чого ми хотіли, але ми збільшили суму нашого забезпечення активних членів та загальну всього членства. Тенденція постійного зменшення числа членів активних тим для нас прикріша, що вона захопила наш молодечий департамент. Це для нас найслабша сторінка. Ми всі мусимо звертати на це увагу, бо, як це наш головний організатор каже, це всіх нас обов'язок про це дбати, бо члени є по ваших околицях, а не в осідку Головної Канцелярії. Ви є в терені і це знаєте. На мою думку, організаційна праця не розвивається, як повинна, з різних причин: по порше — наші члени декуди на 90% пересилають секретарям вкладки поштою і цим самим секретарі втратили контакт з члєством. Колись секретарі збирали лише 1/4 вкладок поштою, а тепер доходить вже навіть до 95%. Тому ми мусимо якось зарадити тому, щоб наші секретарі не втрачали контакту із членами та взагалі з громадою, бо тоді вони не знають навіть про зміни у родинах своїх членів. Часто секретар навіть не знає про приоуток у союзовій родині, чи в сусіда, або українця в його місцевості. А колись ми мали цілий ряд секретарів, які давали нам по 25, 50 і навіть по 100 нових членів. Правда, деякі наші секретарі постарілися, але колись також мали ми старших віком секретарів. Треба тут якоїсь зміни, щоб розв'язати цю проблему. Були пропозиції змінити спосіб збирання вкладок, висилаючи вкладки прямо до Головної Канцелярії, щоб сама Головна Канцелярія мала контакт з членами. Така зміна, це справа Конвенції і ми маємо ще два роки часу, щоб над цим добре призадуматися. Ми маємо нового організаційного референта, спеціяльного для справ організування членів, що повинно б нам допомогти піти вперед. Але ми мали у минулому році менше нових акцидентових грамот і менше акцій льотерійних грамот для дітей. Виходить, що наші Округи та організатори занедбали ці справи. Льотерійними виграшами ми маємо приєднувати до УНСоюзу нових людей, щоб їх запізнати з УНСоюзом. А ми багато таких грамот видали тим, що вже мають забезпечення в УНСоюзі, то на цьому ми тільки тратимо. Коли через льотерії організуємо нових членів, велика більшість їх залишається в УНСоюзі. Думаю, що про ці справи буде думати глибше Організаційна Комісія і вона винесе певні постанови.

Відносно Рекордового Відділу немає навіть над чим дискутувати, тільки треба підкреслити і потвердити, що цей Відділ працює дуже ефективно і що більшість, майже всі секретарі є вповні задоволені з його праці. Вони не рахуються з часом, коли треба щось виконати, і все є на час зроблене. Це вже така марка Рекордового Відділу, як в минулому, так і тепер, так що ми можемо бути горді з точної і професійної праці цього Відділу.

Фінансового Відділу праця є дуже складна. Це не тільки додавання цифер. В ньому оперується тисячами і є багато скомплікованих справ, але все в ньому робиться на час і професійно. Система ця була заведена ще за часів пана Романа Слободяна. Треба признати, що кожна справа є під гострою контролею і нічого не робиться з легкою рукою, чи то йдеться про один доляр, чи про мільйон долярів. Коли мова про інвестиції, то тут є коливання і можуть бути клопоти та втрати. Але таке дістеться також і в найбільших професійних установах. Фінансовий Відділ має свою марку і ми можемо бути горді тим, як він розвивається.

В нашому видавництві ми понесли важкі втрати. Ми втратили д-ра Сосновського, який помер нагло і ми відчули брак такої фахової сили і надзвичайної людини, як редактора, громадянина, патріота і приятеля. Відійшов від нас минулого року ред. Богдан Кравців. Хоч відійшов він був від нас раніше на пенсію, але завжди ще допомагав нам своєю вмілістю та знанням редакторської справи. Ми мали раніше такі сили, як Кедрин, Кравців, Давиденко і Сосновський, то ясна річ, що новий склад не дає того, що ці славні попередники. Ми маємо теж фінансові труднощі у видавництві, бо кошти зростають на папір, пошту і платні. Такі самі труднощі має вся преса, а зокрема етнічна. Треба думати над тим, що зробити, щоб зменшити кошти, або збільшити приходи. Продаж в кіосках нашої „Свободи" зменшився від 298 чисел у 1974 році до 191 числа у 1975 році. Так само зменшилося число передплатників з відходом піонерів і тих старших членів, які читали „Свободу". Число членів передплатників зменшилося із 10,971 у 1974 році до 10,704 у 1975 році. Збільшилося тільки число передплатників „Українського Тижневика". В минулому році мали ми 1,607 передплатників „Веселки", а колись було їх понад три тисячі. Можливо, що нам треба поробити більше старань, щоб збільшити число передплатників. Все це вказує, що нам треба більше інтенсивно працювати, щоб зберегти те, що маємо і дальше не занедбуватися. У видавництві платні редакторів збільшилися, а працівників у друкарні зменшилися. Але чисельний склад редакторів та працівників друкарні залишився такий самий і він нам вистачає. В редакції ми маємо 8 редакторів, так як ми мали шість років тому. Маємо нових, які прийшли на місце попередників. В табелях мого звіту маєте всі дані про приходи і видатки, які зростають.

Союзівка, як досі виглядає, буде мати кращий фінансовий успіх, як у минулому році. Ми були позичили гроші Союзівці, але вона їх нам вже повернула. Ми не передбачуємо великих видатків на цей рік, але, як бачите, п. Квас робить багато змін, які є потрібні та які захоплюють людей. Ми бачимо, що вже тепер маємо більше нових молодих гостей. Ми віримо, що Союзівка буде завжди першою відпочинковою оселею не тільки в Америці, але і у світі. Але часи міняються і ми мусимо її модернізувати з бігом часу, на що треба буде більшого фінансового вкладу.

Про нашу будівлю не буду багато говорити, бо про це буде звітувати спеціяльна комісія, та щоб себе самого не хвалити. Ми маємо щастя, залежне від подій в економіці, так що наш будинок майже повністю винайнятий. Ми мали велику рекляму у багатьох газетах і журналах, де нашу будівлю називали „Українська Будівля", або „Будівля Українського Народного Союзу". Завдяки економічній ситуації і зв'язаному з нею розголосові до нас перенеслося ряд фінансових інституцій з Ню Йорку. Ситуація настільки поправилася з запотребуванням бюрових приміщень, що роблять пляни будови нового будинку в нашій околиці,напроти нашого будинку. Писав про нашу будівлю „Ню Йорк Таймс", а в щоденнику „Дейлі Нюс" на фронтовій сторінці була знимка із нашим будинком з околицею та з підписом, що там находиться будинок Українського Народного Союзу. Нам залишився до винайму ще один повний поверх та приміщення на першому поверсі на добрий великий ресторан, а крім того 4,500 квадратових стіп на 11-му поверсі. Вільний 12-ий поверх покищо тримаємо на прохання фірми, яка вже в нас має приміщення, але хоче до нас перенести ще більше своїх відділів. За теперішним станом винаймлених приміщень повний річний чинш виноситиме вже 1,416,000, а після винайму 12-го поверху та ресторану це було б вже 1,660,000 дол. Досі ми видали боргових зобов'язань близько 2,000,000 дол. на 8%. Коли б ми збільшили позички на боргові зобов'язання до 4,000,000 дол. чи навіть 5,000,000 дол., ми тоді зменшили б на стільки позички в банках. Наші видатки є стабілізовані. Податків платимо тільки 15% від зібраного чиншу, що виноситиме біля 210,000 дол. а кошти вдержування будинку можуть дійти до 250,000 дол. так що на це ми не перейдемо суми 500,000 дол. Других 500,000 дол. приходу є до нашої диспозиції, тобто на відсотки і сплату інвестиційного капіталу. Ми вже покриваємо відсотки в банках і нашим членам за боргові зобов'язання. Є вигляди, що коло нас будуть будувати бюрові будинки навіть на 25 до 30 поверхів, що було б для нас дуже корисним, бо розбудувалась би наша околиця.

Ми маємо ще одну трудну справу із контрактором, з яким ми не могли погодитися на вимагану виплату додаткових коштів і тому віддали цю справу для арбітражного вирішення. Останньою пропозицією контрактора перед арбітражем була сума 752,000 дол., а арбітражна комісія признала контракторові 473,000 дол., при чому УНСоюзові признала зворот 56,000 дол за втрату чиншів через спізнену будову. Признану суму, плюс решту незаплачених раніше коштів будови ми вже виплатили контракторові. Але арбітражна комісія також признала виплатити субконтрактором суму 427,350 дол. Наш адвокат, згідно з нашим рішенням, вніс апеляцію проти цьогорішення щодо субконтракторів і ми сподіємося вкоротці вирішення цієї справи судом.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис подякував за звіт головному предсідникові Й. Лисогорові та на цьому закрив ранню сесію річного засідання о годині 1.07 по полудні. Він заповів початок пополудневої сесії на годину 3.00.

ДРУГА (ПОПОЛУДНЕВА) СЕСІЯ

Другу (пополудневу) сесію відкрив о годині 3.10 заступник головного предсідника д-р Іван Флис і заповів, що черговим є його звіт.

Звіт заступника головного предсідника д-ра Івана О. Флиса

The following is a report of my activities, on behalf of the U.N.A. and on behalf of the New York Ukrainian Community during the second year of my tenure as Vice President of the U.N.A.

COMMUNITY ACTIVITIES

The Bi-Centennial of American Revolution and the Centennial of Ukrainian Immigration to America Committee of New York City elected me as its chairman, and as such, I have devoted an unlimited amount of time to the full realization of its plan for appropriate observances during 1975 and 1976. With very active membership, this committee has undertaken a very ambitious program, part of which, a parade on New York's 5th Avenue, a protest march to Doug Hammershold Plaza before the United Nations, and a Ukrainian Street Fair (Yarmarok) has met with great success. Heritage festivals on July 3rd and 4th, a parade on 5th Avenue and a Festival of Ukrainian Music and Dance are yet to be celebrated, but continued support from the community in these endeavors is certain, and this will guarantee successes.

It was also my pleasure to act as Master of Ceremony at a banquet at Bridgeport, Conn. in a commemoration of January 22, observances. Attendance at City Hall for the January 22 observances of Ukrainian Independence, at annual meeting of ZUADK on November 22, 1975, at which I was elected director and attorney, and, participation in affairs of general community interest also required no small amount of my time. However, I believe, that as members of the Supreme Assembly of the U.N.A. we should devote as much time to Ukrainian Affairs as is required. This is expected from us by our membershihp.

U.N.A. ACTIVITY

I attended all meetings of the Supreme Executive Board and took part in all deliberations.

It was my pleasure to attend all meetings of the Okruzny Komitet of Metropolitan N.Y. and to aid in the organization of a most successful banquet held in December, 1975 to honor U.N.A. pioneers and those who have worked as U.N.A. branch officers for over 25 years. I strongly recommend that those districts that have not sponsored such an event in their areas to date, to do so immediately. It was a pleasure to watch the beaming faces of the recipients of awards.

I represented the Supreme Executive Board at U.N.A. District meetings at New Haven (10/19/76), Detroit (3/6/76), Philadelphia (3/14/76), and Shamokin (3/28/76). I was also the principal speaker at a banquet sponsored by Branch 40 at Erie, Pennsylvania on 1/24/76 and at the aforementioned banquet in New York City held in December, 1975.

I also took part in the annual Meeting of the N.Y. State Fraternal Congress and in the annual meetings of U.N.A. Branch 5, Astoria, N.Y. and Branch 204, New York City, to which I had been invited by the Branch Officers.

At the request of the Executive Board, I greeted all those present at the banquet held at Soyuzivka in connection with the blessing of the new Holy Trinity Ukrainian Catholic Church of Kerhonkson.

ORGANIZATIONAL WORK

I have organized 13 new members in 1975.

BUILDING COMMITTEE

At the last annual meeting, I along with Messers Taras Shmagala and Iwan Wynnyk were appointed to the Building Committee which was to review the entire status of the new U.N.A. Building, especially the practices and procedures followed and efforts made to rent out all available space at said building. A meeting of the members of this committee with the president, secretary and treasurer was held on 2/21/75 and a report was duly rendered and printed in the Svoboda. A second meeting of this committee was held on 5/12/76 and a report on such meeting will be rendered at the subject annual meeting.

CONCLUSION & RECOMMENDATION

The concensus of opinion heard at the meetings of the various District Committees, was that a new approach to organizing procedures must be adopted placing a higher degree of reliance on younger and more professional organizers if we are to put an end to the trend of annual loss of membership. New kinds of policies must be adopted to suit the needs of present day young families, the age to which insurance could be purchased must be increased and the over cautious attitude of our medical examiner must be liberalized.

It is imperative that a By-Laws Committee be appointed so that there would be ample time to work on amendments to our by-laws to be presented to the next U.N.A. convention.

The Supreme Assembly should at this time appoint a committee to study our past convention election procedures and to recommend changes in the by-laws to be made as to organization and duties of convention elections committee, embodying therein safeguards which would prevent repetition of the scandal resulting at the past convention. I would suggest that among others, some members of the convention presidium be appointed to this committee since they are totally familiar with the problems encountered.

May I also suggest that the amendment of By-Laws also include a provision for a Parliamentarian and another for a translator. The last convention proved that the functions of convention chairman, parliamentarian and instantaneous translator are too much for one person to handle.

(Продовження буде)

1977 — Рік СФУЖО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

СФУЖО видає журнал „Українка в Світі" і користується сторінками в „Нашому Житті" і „Жіночому Світі" та містить статті й дописи в загальній пресі.

Фінанси СФУЖО становлять вкладки членів-організацій і збіркової акції. Великий натиск кладе СФУЖО на приєднання до праці молодого жіноцтва, щоб у спільному зусиллі трьох поколінь добитися тривалих успіхів.

Перші підсумки праці зробила СФУЖО на 2-му Світовому Конгресі Українського Жіноцтва в Ню Йорку в 1959 році. Другим переглядом сил і здобутків СФУЖО вже не тільки в жіночій, але й у громадській ділянці була Світова Сесія Українського Жіноцтва в 1967 р. в рамках СКВУ. Одобренням діяльности СФУЖО жіноцтвом і загалом громадянства було відзначення 20-ліття організації в 1969 році діловими нарадами в Філядельфії та ювілейними святкуваннями в усіх країнах її дії.

Треба сподіватися, що баляне принесе нові успіхи й досягнення, а Федерація знайде одобрення і жіноцтва і громадськости, бо для цих двох секторів вона наполегливо працює, реалізуючи клич: „Працювати для духового росту української жінки, для її громадського вироблення і розуміння потреб своєї нації, щоб поставити сили українського жіноцтва для праці в користь свого народу".

56 літ на сторожі українського слова

З НАГОДИ ЗАКІНЧЕННЯ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ ТВОРЧОСТИ Р. ЗАВАДОВИЧА

День Святого Миколая, Різдво. Новий Рік і Йордан це свята, дитячі й молодечі, спомини яких залишаються свіжими на ціле життя. У цих радісних днях напівказкового світу проявляються найшляхетніші почування молодої людини. Дібрані казки, оповідання й вірші, звичайно зібрані у чепурно виданих ілюстрованих книжечках і журналах, допомагають виростити найкращі прикмети характеру. Під старанною опікою батьків і виховників вони оформлюються, міцніють і стають тривалою основою акції людини у її цілому житті. Саме у вирощенні здорового характеру молодої людини лежить уся вага дитячої й молодечої літератури.

З тієї нагоди з правдивою вдячністю згадуємо чільних творців дитячої і молодечої літератури. До найвизначніших і найбільш відомих з них належить поет і письменник Роман Завадович. Саме в цьому, 1976 році, українська громада обходить ювілей 55-річчя його літературної діяльности.

Цікаво довідатися від самого Ювілята, що його поетичний талант проявився саме в циклі зимових свят, до якого приєдналися дні його ім'янин св. Романа і день народин 18-го грудня 1903 року. Вже малим хлопчиною, на восьмому році життя, зачав писати віршики, маленькі оповідання і сценки на згорнених у четверо аркушах канцелярійного паперу. Підглянув це св. Миколай і в дарунку поставив йому під подушку оправлений зошит з написом: „Ссятий Миколай для Романа на твори". Коли зошит був заповнений, йому купили другий, більший. І цей він заповнив. Коли ж у 1916 р. ціла родина мусіла втікати з рідного села від воєнних лихоліть, обидва зошити залишилися на шафі і пропали в руїнах хати.

Однак Роман творив нові вірші, ще кращі формою і і змістом. Один з них п. з. „Святий Миколай" дістався до редакції журналу „Світ Дитини" і був надрукований 15-го грудня 1920 р., з підписом „Роман зі Славної".

Село Славна, зборівського повіту, це рідна місцевість Романа Завадовича. Тут учителювали його батьки, які дали своєму синові однакове старанне виховання й допомогли розвинутися його поетичному талантові, а день 15 грудня 1920 року став формальною початковою датою його літературної творчости.

Після війни Роман Завадович кінчив свої середньошкільні студії в українській державній гімназії в Тернополі. Він зразу здобув собі симпатію товаришів. До гарних товариських прикмет приєдналися його небуденні здібності в науці, опрацьовував принагідні зразкові промови, писав вірші, головно на теми з товариського життя, та поміщував їх у власноручно писаній газетці „Дорошівський Парафіянин" Роман Завадович став душею своєї кляси, що її від року складання матури названо „Клясою 1923".

Після матури „кляса 1923" розбрилася по світу. Сам Роман Завадович після закінчення славістики у Львівському університеті за[...]вся на громадській [...]ьтурній праці у Золочівщині. Тереном його діяльности стали читальні „Просвіти", кружки „Рідної Школи", аматорські гуртки", хори, кооперативи. Спорадично писав і розсипав свої твори по різних журналах. У 1939 р. почав учителювати в одній із середніх шкіл у Золочеві. В 1944 році виемігрував до Німеччини, звідсіль до ЗСА, де поселився в Чікаґо. Тут пірнув у громадську культурну працю. З 1954 р. став одним з редакторів „Веселки" і є ним до сьогодні. Саме на сторінках „Веселки", понад 20 річників, знайшлися найважливіші твори дитячої літератури Романа Завадовича. Завдяки Завадовичеві „Веселка" стала одним із найкращих літературних засобів національного виховання молодої української людини.

Поруч праці у „Веселці" Роман Завадович працює як мовний редактор журналу „Овид", двотижневика „Церковний Вісник", є професором філії УКУ в Чікаґо, бере живу участь у громадських і церковних організаціях.

З радістю його приятелі і знайомі перечитали в пресі повідомлення про ювілейне відзначення в 1976 році 55-річчя літературної творчости Поета. Найбільш урочисто відсвятковано ювілей у місті теперішнього його поселення, Чікаґо, 27 і 28-го березня ц. р. Трудно зібрати інформації, чи, де однак відзначено цей ювілей в інших місцевостях. Однак усім повинен стати відомий клич, що його написано в програмці у Чікаґо: „Хочете вшанувати письменника, купуйте й використовуйте його твори". Твори Романа Завадовича розсипані самоцвітами по багатьох журналах і окремих виданнях. Їхній перегляд вимагає окремої статті. Та найважливіша їхня частина найшлася на сторінках „Веселки".

Поруч свого навантаження працею Роман Завадович не переставав ніколи цікавитися долею своїх товаришів „Кляси 1923". Він розвідує про них та удержує, з ким можна листовний зв'язок. Від нього довідуємося, що з усіх 44-ох матурантів тієї кляси залишилися ще в живих 16, 8 з них на американському континенті; шістьох знищили фізично большевики, вони знищили також двох професорів „кляси 1923" — о. д-ра М. Конрада і проф. Іларія Бриковича. 18 померли у різному віці, про чотирьох нема вістки.

Під кінець ювілейного року в імені усіх живих ще шкільних товаришів, хочу висловити Ювілятові сердечний привіт і побажання в доброму здоров'ї дочекатися ще багато ювілеїв. Нас усіх зв'язали назавжди переживання молодечих літ у столиці галицького Поділля, Тернополі. Сам Ювілят звертається до нього з далекої Америки:

„О, місто весняних літ!
Чи треба тобі ще питати?
Хто вийшов без серця
у світ,
Не може його не шукати!

Зайшли ми в далекі світи
Туди — по скитальській
дорозі,
Та серце лишилось, де ти —
На рідній порозі".

І. Тесля
один з „Кляси 1923"

600осіб відвідало...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

виставку влаштувала Польська Фундація Культуральна Ню Джерзі. На українській виставці можна було оглянути різні експонати; вишивок, гаптів, мереживо, писанок, гуцульських різьб, килимів, кераміку, різдвяний стіл, модель церковці і оригінальну мапу України — „Україна у вишивці" — роботи п-і Мирослави Стахів. На польській виставці були різні керамічні вироби, прибрана ялинка, килими, ляльки в народних строях, вертеп тощо. Український Студентський Клюб при Ратґерському університеті привітав гостей традиційними українськими стравами.. Польська група частувала печивом.

На цій унікальній імпрезі, бо це вперше академічна установа запросила ці дві етнічні групи, відбулася мистецька програма о год. 2-ій по полудні. Програму відкрив ректор університету, Джеймс І. Янг, вітаючи українську і польську групи і висловлюючи бажання, щоб ця імпреза була початком майбутніх подібних починів. У дальшому, хорові і танцювальні ансамблі виповнили точки програми. Український чоловічий хор „Прометей" з Філядельфі, диригент якого є проф. Михайло Длябога, а організатором — д-р Михайло Кігічак, при фортепіяновому акомпаньяменті Галі Мазурок, виконав колядки до музики Стеценка і Купчинського та пісні до музики Вахнянина та Лисенка; сольо виконували п. Рогач і З. Чорнобіль. Польський мішаний хор „Арія" М. П. З. із Пассейку - Веллінґтону, Н. Дж., диригентом якого є Єжи Гарбєнь, а організатором — Павло Гаврук, відспівав колядки до музики Госовіча і пісні до музики Шопена, Невядомського та Л. Сверща. Танцювальний ансамбль „Верховинці", мистецьким провідником якого є О. Ґенза, виконав танок „Привіт", гуцульський танок, „Козачок", „Тропотянку" та „Гопак". Польсько - американська народна танцювальна група з Ню Йорку мис. провідником якої є Стенлі Пельц, а хореографами — М. Здзєніцка та У Поко Йорку затанцювала „Краков'як", „Польську - Любельську", Польонез" та „Білий мазур". У фінальній точці, розвагового характеру — „200-річчя Американські Музики", знову виступила польсько - американська народна танцювальна група, виконуючи танки і музику, які ілюстрували пісню і музику на протязі 200 років в Америці.

Програмою провадила конферансьє п-і Оксана Соболта, під час якої вона відмітила ряд осіб, які працювали під час фестивалю і над його влаштуванням, а це: проф. д-ра Тараса Гунчака, Олю Гнатейко, Оксану Кузьмак, Мирославу Стахів, Зірку Воронку та Надю Полегоньку. Фестиваль відвідали представники духовенства та видатні особи з академічного світу.

У п'ятницю, 17-го грудня, від год. 4-ої до 5-ої по пол., ректор Ратґерського університету Джеймс І. Янг гостив групу біля тридцяти осіб на прийняттю у своїх бюрах, яка включала представників польської і української громади і журналістів. У прийнятті взяв участь Йосип Лисоґір — головний предсідник УНСоюзу і екзекутивний віцепрезидент УККА.

МАЛЬВА ЛАНДА...

таким нинішнім, чи недавно звільненим в'язням: Василеві Романюкові, Євгенові Сверстюкові, Василеві Стусеві, Едвардові Кузнєцову, Ігореві Калинцеві, Вячеславові Чорноволові, Сильвії Зальмансон, Дарці Гусяк, Марії Пальчак, Надії Світличній, Ірині Сеник, Ірині Калинець, Оксані Попович, Ніні Строкатій... Також екслібриси присвячені письменникам Зашребельному Гончареві, мистцям — Наталії Паук, Налії Петрук,; мистецтвознавцеві Логвинові і багатьом іншим. Цілий ряд екслібрісів Шабатура присвятила дітям: Яремі Світличному, Дзвінці Калинець, дітям Лучака, Тані Коцюбинській, Тарасові Чорноволові, синові Валентина Мороза...Знищили навіть екслібріс присвячений Люїсу Корвалену (ув'язнений в Чіле провідний комуністичний діяч). Багато екслібрісів були вже викінчені тушем на листках паперу більшого розміру. Всі знищені екслібріси - унікальні авторські примірники. Деякі рисунки С. Шабатури в кольорах. Більшість рисунків — пляни майбутніх ґобеленів. Ґобелени на тему давньої історії України (скифи, половці), ґобелени на тему Тараса Шевченка, Лесі Українки...Багато формальних шукань: композиція, кольор; а навіть форма ґобелена.

До 1974 року Стефанії Шабатурі фактично не давали можливости рисувати, займатися тим, що для неї дороге і важливіше від усього...В 1974 році вона одержала зошит для рисування, фарби, пензлі, олівці, папір. Усе це привіз С. Шабатурі сам представник Львівського КҐБ, Шумейко. (Власне тому адміністрація табору не забирала від С. Шабатури фарб, які належать до предметів заборонених в місцях позбавлення волі).

Рисувала С. Шабатура доривочно, у ті рідкі хвилини вільного часу, коли не була покарана, коли не була в карцері, в ПКТ (в карцері не вільно мати навіть кусочка олівця). А у важкі, бездільні, дуже довгі години, дні і місяці карцеру і ПКТ, народжувалися думки, тільки їй відомі пляни праці... Під час попередніх обшуків рисунків та екслібресів не забирали. Але в 1976 році вандали знищили все, що художниця зробила в неволі А може адміністрація все ж таки не здійснила цього блюзнірського акту? Може її тільки залякали, щоб причинити їй ще більше болю, зломити духовно? У Стефанії Шабатури все ще жевріє іскра надії.

Протестуючи проти знущання над нею, проти знищення її творчої праці, Стефанія Шабатура провела дванадцятиденну голодівку в березні 1976 року. Тоді вона знаходилася в карцері. В квітні Стефанію Шабатуру запроторили на шість місяців в ПКТ... Від травня (це вже чотири місяці) від С. Шабатури немає листів. Це викликає це більший неспокій про її долю. Важко в тюрмі. А совєтська тюрма є зокрема страшна. Ще багато гірше — коли відривають останню нитку, зв'язок з волею — листа...

Стефанія Шабатура не вчинила ні кримінального, ні „державного" злочину. Злочином є піддавати її тортурам, репресіям і знущанням, калічити її фізично і намагатися знищити її духовно. Злочином є палити її творчість. Ці злочини здійснюються в країні переможного соціялізму, під ширмою соціялістичної леґальности.

Я сподіюся, що це не пошкодить мистцям — „лівим", „правим" і іншим, творчій інтелігенції, усім кому дорога людина і її високі стремління, виступати на захист Стефанії Шабатури і її творчости.

Я надіюся, що міжнародні організації, які присвятили себе боротьбі за людство, за людські права — будуть наполегливо домагатися можливости відвідати „виправно-трудове учреждение" де голодом і холодом мучать Стефанію Шабатуру, де згоріли її творчі праці, — будуть добиватися можливости отримати від самої Стефанії Шабатури свідчення про здійснені над нею злочини.

Жовтень 1976

Мальва Ланда"

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Інж. Євген Івашків...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

І. Базарко і адв. Р. Гуглевич — почесні члени. На самому початку Збори затвердили покликану на пленарному засіданні в листопаді Номінаційну комісію, обрали комісію Верифікаційну (д-р І. Сєрант, Р. Крупка і п-на Мотиль) і Статутову до якої увійшли адвокати: Р. Гуглевич, І. Флис, А. Лозинський, В. Савчак і О. Соколишин; вислухали звітів голови, касира і доповнюючих культосвітнього референта та референта шкільних справ. Звіт голови д-ра В. Савчака, який складався з 8-х розділів і охоплював загальну діяльність, перелік керівних органів і комісії, Комітет 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, побут Плющів в ЗСА, діяльність Управи, стан членства, шільництво і фінанси — був розданий учасникам при реєстрації, а звітодавець тільки доповнював його своїми заввагами. Про фінансову господарку інформував касир М. Хоманчук, спершу про фінанси КОУАО, а опісля Комітету 200- і 100-річчя. Звітуючи про імпрези Комітету 200- і 100-річчя, головою якого був адв. І. Флис, звітодавець відмітив, що одинокою прибутковою імпрезою Комітету був концерт Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка з Детройту; всі ніші імпрези були дефіцитові, але за це українці Ню Йорку здобули багато моральних і політичних успіхів. Комітет мав 35,439.65 долярів загального приходу з усіх імпрез і 35,372.00 дол. розходу. Сальдо Комітету 67.65 долярів. Загальну аналізу праці зробила Контрольна комісія, звіт якої відчитав на Зборах голова мґр І. Винник. Над звітуванням управи відбулась дискусія у якій забирали слово: Е. Манацький, д-р М. Шпитко, який дякував Комітетові за допомогу у влаштуванні 50-річчя з дня трагічної смерти Симона Петлюри, С. Чума, д-р О. Соколишин, Дарія Степняк, адв. Р. Гуглевич, Г. Яремчук і мґр І. Базарко. Останній дискутант вияснив при тому деякі справи структури УККА і діяльности великих Відділів у метрополіях.

Після виборів нової Управи, д-р В. Савчак, проф. д-р І. Соневицький і пані І. Куровицька поінформували про деякі заплановані Комітетом праці на 1977 рік, а саме Січневі Роковини, які відбудуться в Ню Йорку 23 січня і у програмі яких виступить з п'єсою „Мина Мазайло" Миколи Куліша Театр „Заграва" з Торонта, а коротку промову перед виставою виголосить молодий адвокат Адріян Сливоцький. Комітет крім того пропонував перенести Роковини Шевченка з березня на травень, як це роблять в Україні, а в березні святкувати роковини Чупринки і УПА. Представник Централі УККА мґр І. Базарко при тому інформував, що згідно з рішенням Екзекутиви УККА день 22-го січня повинен відзначуватися, як день солідарности українців на поселеннях з народом в Україні; 17 січня 1977 р. відбудеться святкування Української Державности в Олбані, а 27-го січня буде Українським Днем в Конґресі ЗСА.

Вкінці новообраний голова інж. Є. Івашків виголосив своє „експозе", яке він стисло схопив у 14 точках. При тому він звернув увагу громаді на застрашаючий стан в Україні, де окупанти викидають навіть кости наших героїв з могил і закликав нюйоркську громаду збільшити зусилля, щоб справу України розголосити. „Життя сповільнило, вороги приспали нашу чуйність, — заявив Є. Івашків, — і дехто вже починає забувати для чого ми залишили нашу землю". Він закликав будити сумління тих, що сплять, єднатися і об'єднано вдаряти в найбільш чуйні місця ворога. У згаданих 14-х точках голова між іншим згадав про справи єдности, молоді, Церков, студентські громади і товариства, фестиваль молоді, проблеми в Україні, українське шкільництво, культуру і мистецькі одиниці. Для здійснення цих справ голова запросив на свого дорадника колишнього довголітнього голову КОУАО адв. Р. Гуглевича.

Загальні Збори формально закрив голова Президії мґр І. Винник, а присутні відспівали пісню „Боже Великий".

З діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

„Як осінь горами ходить"

У п'ятницю, 5-го листопада ц. р. Літертурно - Мистецький Клюб у Ню Йорку влаштував вечір прозірок, схоплених цієї осені в Кетскільських горах, в околиці містечка Феніції, що їх поробив і висвітлив маестро Теодор Терен-Юськів, великий любитель природи і мистець фотографічної штуки. Програму вечора відкрив голова Клюбу інж. Іван Жуковський, вітаючи в приємному, дружньому настрою маестра Терена і гостей, що прибули поглянути на справжні чуда осінньої природи серед гір і лісів.

Погасли світла і на великому екрані почали появлятися чудові прозірки, одна краща другої, схоплені серед залісених горбів у всяких варіянтах ранньої осени, коли шпилькові дерева зеленіють, а інші змінили вже свою барву на легкоіржаву. В інших місцях, де потиснув мороз, панорама зовсім інша. Листяні дерева втратили свою зелень, замінюючи її на багато відтіней, від ясно-рябого до темно-золотого, що іноді на тлі темно-зеленого лісу, — робило враження нереальної казки. Інші прозірки показували багряні кущі берізки над річкою, або листки клена насвітлені проти сонця — це так зв. „трік" світливця. Деякі дерева відзначались великими контрастами: одне вже без ані одного листка, інше повне осінніх золотих листків.

Після короткої перерви мистець показав прозірку з парку в Бронксі, головно квіти, як різнокольорові хризантеми, жовті, рожеві червоні, засаджені цілими грядками, і кущі червоних рож. Накінець ще прозірки з Кетскільських горбів і лісів правдивої осінньої краси, що райдужніми кольорами манили очі присутніх гостей.

Вечір „Слова"

Літературно - Мистецький Клюб в Ню Йорку при співучасти Об'єднання Українських Письменників „Слово" запросив українське громадянство в п'ятницю, 12-го листопада ц. р. на вечір поезії і прози, в якому взяли участь: поетеса Діма, письменниця Уляна Любович, поет Вадим Лесич, голова Об'єднання, Остап Тарнавський, Іван Керницький-Ікер і актор Володимир Лисняк, що читав поезії Лесича. Письменниця Докія Гуменна захворіла і не могла прибути до Клюбу.

Вечір відкрив голова Клюбу, інж. Іван Жуковський, тепло вітаючи визначних авторів вечора і численно прибулих гостей, для яких ледве вистачило крісел, коли на вечір прибули теж молоді учні школи українознавства СУМА із своєю директоркою, проф. П. Андрієнко - Данчук. Програмою вечора проводив маестро Степан Крижанівський, який перед виступами авторів подавав їхні дотеперішні літературні осяги в прозі чи поезії і назви виданих ними творів.

Програму вечора започаткував актор Володимир Лисняк, прочитавши у мистецькій формі декілька поезій Вадима Лесича з різних його збірок, виданих ще в Краю і на еміґрації, за що вдячні слухачі нагородили його рясними оплесками, а приявного автора тих поезій належно вшанували. З черги поетеса Діма відтворила з пам'яті декілька поезій із своїх виданих збірок, що дуже подобалось присутнім і своїм ніжним змістом, і гарним відтворенням, то слухачі не поскупили авторові оплесків.

Відома письменниця і редакторка журналу „Наше Життя", Уляна Любович, відчитала нарис „Повернення", змістом якого є драматичні переживання нещасних жертв совєтської тиранії, що поверталися із заслання, не знаючи що знайдуть у своєму давньому середовищі, від якого їх насильно відірвали. Приявні щиро дякували авторці цього нарису за майстерне виведення картини людського горя, нанесеного новітнім дикунством.

Після короткої перерви виступив поет Остап Тарнавський, появу якого приявні вшанували теплими оплесками. Д-р Тарнавський читав свої вибрані поезії, а після їх прослухання слухачі дякували поетові і письменникові за зміст і форму прослуханих модерних поезій. Іван Керницький-Ікер, як завжди розважав присутніх своїми фейлетонами і гуморесками, що наводили усмішку і веселий настрій..

Під кінець вечора маестро Крижанівський від імени Управи обдарував пань - письменниць квітами, а голова ЛМКлюбу подякував усім авторам за їхні виступи.

Свято І. Франка з доповіддю проф. В. Ревуцького у Вінніпеґу

Прилюдна сесія Української Вільної Академії Наук у Канаді (УВАН), з нагоди 120-річчя народження Івана Франка, відбулася 21-го листопада ц. р., у Вінніпеґу, в авдиторії Української Читальні „Просвіти", з доповіддю у Канаді (УВАН), з нагоди професора слов'янських та орієнтальних студій в університеті Вікторії, Б. К., Валеріяна Ревуцького.

Сесію відкрив її предсідник Ярослав Розумний, професор і голова славістичного департаменту університету Манітоби, а також голова гуманістичного відділу УВАН.

Відкриваючи сесію, проф. Розумний повідомив, що ця сесія в пошану І. Франка сполучена також з традиційним ювілейним днем Української Академії Наук, яка була відкрита в Києві у листопаді 1918 р., а потім, як її продовження у вільному світі, в січні 1946 р., в Авгсбурзі (Німеччина), під іменем Українська Вільна Академія Наук: в Канаді в 1950 р.

Після цього повідомлення предсідник представив прелеґента:

Проф. В. Ревуцький є одним з визначніших знавців українського театру і тому Академія запросила його на це свято з доповіддю про драматичні твори І. Франка. Як історик театру, літературознавець та педагог, він є високо авторитетним в цій ділянці. Проф. Ревуцький учився в Києві. Вищу фахову освіту здобув у Києві й Москві, а в Канаді доповнював її в Торонто. В роках 1960 - 1976 був професором слов'янського департаменту в університеті Британської Колюмбії, а сьогодні професор департаменту слов'янських та орієнтальних студій в університеті Вікторії. Він є автором численних статтей про український театр українською, англійською та іншими мовами (почавши з 1938 р.). У Парижі вийшла в світ його велика книжка „П'ять великих українських авторів" (1955). Він є також співредактором англомовної української енциклопедії.

Опісля проф. Розумний попросив прелеґента до слова, під рясні оплески авдиторії.

„Не легко говорити про одну галузь у творчості І. Франка, — сказав проф. Ревуцький. Особливо виділити з цієї творчости його драматичні твори. При всій їх цінності, в них Франко менший, як в своїх поетичних й белетристичних творах, і тому тяжко говорити про Франка лише як драматурга". Одначе, коли проф. Ревуцький перейшов до огляду й аналізи драматичних праць Івана Франка, він розвинув так широко й глибоко свою тему, що й в цих творах Франко виріс у весь свій зріст.

Прелеґент подав історію заінтересування Франка в драматургію, його невдачні спроби; знову поштовх до них, коли йому звернули увагу, що в його повістях і поезії повно драматичних елементів. Вплив Драгоманова на орієнтацію — від фолкльору до психологічних і соціяльних проблем. Перехід від романтики до реалізму, поворот час від часу до романтики „для відпочинку" і т. п. Нарешті великі успіхи і слава. Особливо прелеґент спинився на драмах „Учитель" і „Украдене щастя". Він проаналізував всю структуру драм, технічні засоби, які вживав метоставно Франко, підбирав і відповідно групував діючих осіб, процеси їх психіки і т. п., щоб досягнути бажаних ефектів і психологічної неминучости розв'язки. Фолкльорна панорама у Франка залишалася, бо така була українська дійсність, але зміст його драм був глибоко психологічний і соціяльний.

Проф. Ревуцький дав також яскравий історичний образ розвитку театрального мистецтва на українській сцені, як на західній частині України, так і на Київській, щодо виконування драматичних п'єс й інтерпретації їх та їхніх окремих характерів. Перед мисленними очима слухачів пройшли знамениті українські драматурги, Старицький, Тобилевичі, Карпенко-Карий Кропивницький і інші, та знамениті режисери й артисти — Рубчаки, Садовський і інші аж до розцвіту українського театру в часі „Березіля" і т. д.

Взагалі, прелеґент дав такий багатий всебічний матеріял, що треба було б записати все те на рекордову стрічку, щоб воно залишилося зафіксованим на використання його, як незвичайно цікаву лекцію. Все ж воно залишило глибокий слід у пам'яті численних слухачів, що мали приємність бути на святі великого українського поета - каменяра і заразом прослухали доповідь небуденного гостя - прелеґента.

Після доповіді були деякі запити присутніх до прелеґента, на які він давав радо свої пояснення чи відповіді.

Сесію закрив президент УВАН проф. о. О. Баран.

Інф. УВАН

Розгортається робота для підготови з'їзду „ґрацерів"

Дня 28-го листопада ц. р. відбулося неформальне засідання тимчасового комітету для улаштування з'їзду колишніх студентів високих шкіл Ґрацу і Леобену. В засіданні взяли участь М. Чировський, п-і Л. Лапичак, Л. Калинич, І. Турянський і Р. Богатюк. М. Чировський, повідомив, що дістав позитивні відгуки на ініціятиву з'їзду. Між іншим д-р Е. Новосад з Фестервіллу, Па, пише, що такий з'їзд треба обов'язково відбути з огляду на великий вклад абсольвентів цих шкіл у суспільне, професійне і культурне життя української спільноти. Є також загальна надія на побачення багатьох друзів і знайомих з багатьох років.

Інж. Л. Калинич звітував про свою переписку з Ґрацом (інж. Хомином). Ішлося про це, щоб дістати зокрема хроніку „Січі" на з'їзд, інж. Хомин запропонував теж накручення півгодинного фільму з Ґрацу і околиці, пересилку на з'їзд відзнак Товариства для всіх учасників з'їзду. Обговорено теж можливість пропам'ятних грамот у 80-річчя студентського Т-ва „Січ" приявним колишнім головою. Розділено функції контакту шляхом листування із „ґрацерами" в міських центрах ЗСА і Канади зокрема.

Для околиці Ню Йорку і Північного Ню Джерзі запляновано ширші сходини колишніх студентів Ґрацу і Леобену на суботу, 12-го лютого 1977 р. в Народному Домі Нюарку і Ірвінґтоні при Проспект вул., на год. 6-ту по полудні, де були б обговорені деталі з'їзду. При чому кореспонденційною дорогою пп. Турянський, Богатюк і Калинич звернуться з проханням до таких „ґрацерів", щоб вони зайнялися підготовою до з'їзду в таких центрах: Т. Григорчак — в Міннеаполісі; М. Бровар — в Чікаго; Р. Білик — у Філядельфії; С. Тимяк — в Піттсбурзі, М. Богатюк — в Сиракюзах; Н. Цибульський—в Торонті; І. Проданюк — в Каліфорнії; П. Джуль — в Детройті; А. Жуковський — в Парижі; О. Борецький—у Мюнхені; п-і Л. Жук — в Монтреалі; л-і М. Гурко - Шара — в Люісвіллі; Є. Веремчук — Потакет; п-і Р. і М. Панковецькі (дівочі прізвища) — в Буенос Айресі; Я. Хомин в Ґрацу.

Координацією листувальної акції і приготуванням адресара зайнялася п-і Л. Лапичак.

М. Чировський писатиме до ректоратів високих шкіл Ґрацу і Леобену, пропонуючи їм переслання привітів з'їздові на 24-го вересня 1977 р.

Вищезгаданим паням і панам пропонується обняти свого роду становища „капітанів" у ваших центрах і зайнятися розпопуляризуванням з'їзду, який тоді увінчається повним успіхом. Як це було сказано, з'їзд відбудеться на Союзівці 24-го і 25-го вересня 1977 р. при повній співпраці адміністрації оселі, а зокрема дир. В. Кваса відносно прохарчування і нічлігу. Програма з'їзду згрубша буде накреслена пізніше, а детально устійнена по обміні ідей і думок з „капітанами" і загалом колишніх „ґрацерів" і „Леобенців".

Микола Чировський

Концерт струнної оркестри МІЛ з Торонта в Оттаві

Концерт відбувся 30-го жовтня в авдиторії середньої школи Де Ля Саль, о год. 7:30 під дириґентурою професора Івана Коваліва.

Програма концерту складалася з творів клясичних, Г. Ф. Генделя, А. Вівальді, Е. Ельґара, Й. С. Баха, Г. Гольста і української сучасної композиторки Жанни Колодуб — „Симфонієтта". Це новий, пориваючий до життя, знаменитий твір.

Поява на сцені оркестри з дириґентом і виконування програми дає слухачеві невимовно радісне враження. Українська публіка в Оттаві, звикла до концертів співацьких або танцювальних. Цим разом поява виконавців із 38 осіб з інструментами: скрипок, віоль, віольончель і контрабасів, викликала і цікавість, і здивовання. здавалося б, що струнна оркестра, це досяжне тільки для інших. Слухаючи виконування програми, народжується дивна свідомість, радости і гордости, що це українська молодь здобулася вивчити так знаменито музичне мистецтво. Слухаєш дивуєшся та любуєшся виконанням програми.

На окрему увагу заслуговують солісти: О. Ковалів, Г. Стрілець — скрипка, і Харитя Голод, віольончельо. Всі вони дуже вартісні і обдаровані мистецькими великими талантами, бо жива Україна все родила і народжуватиме нових мистців.

Ціла оркестра є дуже здисципліновано з'єднана, а її виконування звучить у якнайкраще настроєному мистецькому і чистому тоні, наскрізь професійно, що свідчить також, що інструменти є високої вартости, де ціна поодинокого інструменту перейшла звиш чотирьох тисяч долярів і вгору, отже виконавці, це же дозрілі професіонали.

Тому, що аналізувати і оцінити докладно виконання поодиноких творів забрало б більше місця, прошу вибачення за мої дуже скромні признання, в першу чергу дириґентові: проф. І. Ковалів, доказав дуже великого культурно-мистецького діла, став творцем задуму цієї оркестри і її рушійною душею.

Професор Ковалів найкраще знає скільки завзятої праці він вклав для цієї оркестри, щоби довести її до теперішнього мистецького рівня. За ним, знають докладно про вклад праці також усі виконавці, а втім знають про це і батьки тих виконавців.

Окружна оркестра МІЛ в Торонті, це дуже високомистецька, культурна українська одиниця, яка своїм існуванням є гордістю цілої української групи в Канаді і служить взірцем, як можна і як треба плекати українську культуру перед вільним світом.

Та ще не все вже зроблено. Роздумуючи про цей живий образ на сцені, народжуються свіжі думки. Життя є радісне і багате тільки тоді, коли воно є творче і коли буйно росте. Струнна Оркестра МІЛ вже від довгих років народилася, та живе українськими молодими талантами зі своїм творчим дириґентом проф. І. Ковалівим. На ній покладена велика надія і конечність вирости на першу українську симфонічну оркестру у вільному світі. А доконати цього величного діла, ніхто тут українцям не забороняє. До цього треба тільки належного зрозуміння широкого патріотичного суспільства, яке рішить, що вже крайня пора станути нам на вищий щабель розвою української культури. Торонтонська Україна досі видала вже багато зусиль в тому напрямі, що дає підставу вірити і надіятися, що дуже численні і гідні родини, напевно пішлють доріст своєї молоді до МІЛ на науку до українських професорів, які викують із неї репрезентативних дійсних музиків. Тому, нехай талановитий український дорiст буйною хвилею візьметься до науки. Нехай українські родини не жалують грошей на дорогі інструменти для своїх дітей. Знаю, що на цей зазив напевно відгукнуться тільки вибрані родини, ці котрі дійсно люблять своїх дітей і хочуть нести повну відповідальність за їхню радісну майбутність.

А хто ж забороняє в інших середовищах українського поселення, йти гордо за приміром Торонта і сповняти культурну місію в обороні поневоленої України?

Хочеться теж висловити належне признання усім оркестрантам, усім їхнім батькам, а зокрема тим родинам, з яких є по два, по три оркестранти, імена яких є: Цибульський, Гоголі, Клюфас, Кущаки і Мазурі. Усім їм честь і слава, що виказали музичні багаті таланти, яких не марнують. Усі вони практично виказали великий патріотизм, обов'язок і любов до України. Їхні труди Творець уже поблагословив і їх надальше буде благословляти.

Нехай сповняться їм мої побажання, щоб почути черговий їхній концерт на сцені Оттавської Опери для широкої публіки.

Інж. Степан Симко

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ГРУДНЯ 1976 р.

КЕНЗАС СИТІ, Кенз. Річні загальні збори Б-ва св. Володимира 323 Відд. відбудуться в відділовій залі при 10 N. Ferree, Kansas City, Kansas. — Д. Яремко, гол., М. Брицький, кас., М. Білик, сек.

ТАРЗАН, Ч. 7674. **Несподіваний напад!**

Зайнятий питтям холодної води з потока, Тарзан не завважує, що до нього наближається постать...

От, Абуле, тепер віддячусь тобі за твою зраду!!!